

COOL
BOO

KNIHA TŘETÍ

TEMNÁ KRÁSA

KRONIKY POZŮSTALÝCH

MARY E. PEARSONOVÁ

Temná krása

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Mary E. Pearsonová
Temná krása – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

KNIHA TŘETÍ

TEMNÁ KRÁSA

KRONIKY POZŮSTALÝCH

MARY E. PEARSONOVÁ

COO
BOO

Rosemary Stimolové
za splněné sny

Konec cesty. Příslib. Naděje.

Místo spočinutí.

Jenže pořád není na dohled a noc je chladná.

Vyjdí z temnoty, děvče.

Vyjdí tam, kde tě můžu vidět.

Něco pro tebe mám.

Držím ji. Vrtím hlavou. Její srdce se mi třepotá pod dlaní.

Slibuje odpočinek. Slibuje jídlo.

A ona je unavená i hladová.

Vyjdí.

Ví ale, že je to trik, a tak zůstává se mnou.

Nemáme nic než temnotu. Jen ta nás udrží v bezpečí.

Gaudrelina poslední vůle

KAPITOLA PRVNÍ

Temnota byla nádherná. Políbek stínu. Něžné polaskání měsíčního svitu. Vždycky bývala mým útočištěm, místem, kam jsem mohla uniknout, ať už jsem se plížila na střechu osvětlenou hvězdami, nebo ven do půlnočních uliček, kde jsem mohla být s bratry. Temnota byla mým přítelem. Přiměla mě zapomenout na svět, v němž jsem byla, a zvala mě do snu o jiném.

Propadala jsem se do ní hlouběji, hledala v ní útěchu, až mě probral sladký šepot. V průzračné temnotě zářil jen srpeček zlatého měsíce, plul, houpal se, stále se pohyboval, pořád se mi vzdaloval. Jeho proměnlivé světlo ozařovalo louku. Rozjařilo mě to. Viděla jsem Walthera, jak tančí s Gretou. Hned za nimi se točila Aster do rytmu hudby, kterou jsem slyšela jen vzdáleně, a po ramenou jí poletovaly dlouhé vlasy. To už je Svátek vykoupení? Aster na mě zavolala: *Tak bonem, slečno, pojďte už!* Kolem vířily syté barvy: jiskřící hvězdy zrudly, okraje měsíce se rozpily do černé oblohy jako zvlhlý cukr, temnota se prohloubila. Teplá. Vstřícná. Něžná.

Až na to pošťouchnutí.

Které se proměnilo v rytmické třesení. Opakované. Naléhavé.

Zůstaň.

Ten hlas se nevzdával. Byl chladný, jasný, ostrý.

Vydrž.

Široká tvrdá hrud', a když se moje oči pomalu otevřely, i zamlžený

dech, hlas, který ze mě dál odtahoval pokrývku a vracel mi bolest tak otupující, že jsem skoro nemohla dýchat. Děsivě jasné záblesky, bodání, které sílilo, a pak, když už jsem to nemohla snést, zase ustoupilo.

Znovu temnota. Zvala mě k sobě. Už žádný dech. Už nic.

V polovině cesty mezi dvěma světy se mým obluzením prodral okamžik prozření.

Tak tohle je umírání.

Lio!

Konejšivá temnota už zase mizela. Hřejivé teplo se změnilo v nenesitelnou palčivost. Ozvaly se další hlasy. Ostré. Výkřiky. Hluboké. Příliš hlasů najednou.

Svatyně. Jsem zpátky ve Svatyni. Vojáci, guvernéri... Komizar.

Moje pokožka hořela, plála, štípala. Pokožka vlhká horkem.

Lio, otevři oči. Hned.

Příkazy.

Našli mě.

„*Lio!*“

Prudce jsem otevřela oči. Místnost se točila, oheň a stíny, záblesky a tváře. Obklopovaly mě. Chtěla jsem se odtáhnout, ale drásavá bolest mě zase připravila o dech. Vidění se mi rozmazalo.

„*Lio, nehýbej se...*“

A pak změť dalších hlasů. *Probírá se. Držte ji. Nenechte ji se zvednout.*

Donutila jsem plíce k slabému výdechu a oči se mi zaostřily. Rozhlédla jsem se po tvářích kolem sebe. Guvernér Obraun a jeho gardisti. Takže to nebyl sen. Dostihli mě. Pak mi něčí ruka jemně otočila hlavu.

Rafe.

Klečel vedle mě.

Podívala jsem se po ostatních a rozpomněla se. Guvernér Obraun a jeho muži bojovali na naší straně. Pomohli nám k útěku. Proč? Protože to jsou Jeb a Tavish.

„Guvernére,“ zašeptala jsem. Byla jsem příliš slabá, než abych dokázala vyslovit něco víc.

„Sven, Vaše Výsosti,“ opravil mě a poklekl na koleno. „Prosím, říkejte mi Svene.“

To jméno mi bylo povědomé. Slyšela jsem ho v těch horečnatých zamlžených chvílích. Rafe ho oslovoval Svene. Zase jsem se rozhlédla, snažila se zorientovat. Ležela jsem na pokrývce na zemi. Zakrytá houněmi, které páchly po koních. Sedlovými houněmi.

Pokusila jsem se zvednout jednu ruku a tělem mi znovu projela mučivá bolest. Klesla jsem zpátky a místnost se se mnou roztočila.

Musíme ty broty dostat ven.

Je moc slabá.

Celá boří. Ta borečka ji jen oslabí ještě víc.

Rány se musí vyčistit a zašít.

Dívku jsem ještě nešil.

Tělo jako tělo.

Poslouchala jsem jejich dohadování a pak jsem si vzpomněla. Malich mě střelil. Jedním šípem do stehna a druhým do zad. Naposledy jsem si vybavovala, že jsem na břehu řeky, Rafe mě zvedá do náruče a jeho chladné rty se tisknou k mým. Jak je to dlouho? Kde jsme teď?

Je dost silná. Udělej to, Tavishi.

Rafe vzal do dlaní můj obličej a naklonil se ke mně. „Lio, hroty jsou hluboko. Musíme rozříznout rány, abychom je mohli vytáhnout.“

Přikývla jsem.

Oči se mu zaleskly. „Nesmíš se hýbat. Musím tě přidržet.“

„V pořádku,“ zašeptala jsem. „Jsem silná. Jak jsi říkal.“ Ve vlastním hlase jsem slyšela slabost, která vyvracela má slova.

Sven zamžikal. „Kéž bych měl pro vás trochu pálenky, děvenko.“ Podal něco Rafeovi. „Strč jí to do pusy, aby se měla do čeho zakousnout.“ Chápala jsem proč – abych nekřičela. Je nepřítel blízko?

Rafe mi strčil do úst koženou pochvu. Na nahé noze mě zastudil chladný vzduch, když Tavish odhrnul pokrývky, aby mi obnažil ránu ve stehně. Došlo mi, že toho na sobě pod těmi houněmi moc nemám. Vlastně jen košilku. Někdo mi musel stáhnout ty promočené šaty.

Tavish ke mně zamumlal omluvu, ale neztrácel čas. Rafe mi přitiskl

paže k zemi a někdo další mi přiklekl nohy. Do stehna se mi zaryl nůž. Hrudník se mi zachvěl. Ze sevřených zubů mi unikly steny. Tělo sebou proti mé vůli zazmítalo a Rafe mě sevřel pevněji. „Dívej se na mě, Lio. Dívej se pořád na mě. Brzo bude po všem.“

Zahleděla jsem se do planoucí modři jeho duhovky. Držel mě očima jako přišpendlenou. Po čele mi stékal pot. Nůž se mi vrtal ve stehně a já se přestala soustředit. Z hrdla mi unikalo chroptění.

Dívej se na mě, Lio.

Nůž dloubal. Řezal.

„Mám to!“ vykřikl konečně Tavish.

Dýchala jsem přerývaně, prudce. Jeb mi otřel obličej studeným mokrým hadříkem.

Dobrá práce, princezno. Někdo, koho jsem neznala.

Šití bylo proti řezání a dloubání hračka. Počítala jsem, kolikrát se jehla zabodla do masa. Čtrnáctkrát.

„Teď záda,“ ozval se Tavish. „To bude trochu horší.“

Když jsem se probudila, Rafe spal vedle mě. Jeho ruka mi ztěžka spočívala na břiše. Moc jsem si nepamatovala, jak mi Tavish vytahoval hrot ze zad – jenom jeho slova, že se mi šíp zabodnul zezadu do žebra, a to mi nejspíš zachránilo život. Cítila jsem řezání, dloubání, a pak bolest tak oslepující, že jsem už nic neviděla. Konečně ke mně Rafe jako ze stokilometrové dálky zašeptal: *Je to venku.*

Uprostřed kamenného prstence nedaleko ode mě hořel ohýnek. Osvětloval blízkou stěnu, ale zbytek našeho přístřešku halily stíny. Vypadalo to jako nějaká velká jeskyně. Slyšela jsem frkání koní. Byli tu s námi. Na druhé straně ohniště jsem viděla Jeba, Tavishe a Orrina, spící na svinutých pokrývkách. Vlevo ode mě seděl opřený zády o stěnu jeskyně guvernér Obraun – *Sven.*

Poprvé mi to zřetelně došlo. Tohle byli Rafeovi čtyři muži. Ti, v jejichž příchod jsem nevěřila – guvernér, jeho osobní strážce, sběrač koňského trusu a stavitel voru. Netušila jsem, kde jsme, ale navzdory všem mizerným vyhlídkám jsme se nějak dostali přes řeku. Všichni živí. Až na...

Hlava mi třeštila, jak jsem se v tom zoufale snažila vyznat. Naše svoboda byla vykoupená životy druhých. Kdo to krveprolití přežil a kdo zemřel?

Pokusila jsem se sundat si Rafeovu paži z břicha, abych se mohla posadit, ale i sebemenší pohyb mi způsoboval oslepující škubání v zádech. Sven si všiml toho, jak se vrtím, posadil se zpřímá a zašepтал: „Nesnažte se zvedat, Vaše Výsosti. Je ještě moc brzo.“

Přikývla jsem. Soustředila jsem se na svoje oddychování, dokud bolest neustoupila.

„Ten náraz šípu vám asi zlomil žebro. A možná jste si v řece polámala i další kosti. Odpočívejte.“

„Kde jsme?“ zeptala jsem se.

„V jednom úkrytu, kde jsem se schovával před lety. Byl jsem rád, že jsem to ještě dokázal najít.“

„Jak dlouho jsem byla v bezvědomí?“

„Dva dny. Je zázrak, že jste naživu.“

Vzpomínala jsem si, jak jsem klesala do řeky. Jak se mnou voda zmítala, vynořila jsem se nad hladinu, rychle nabrala vzduch do plic, a pak mě to zase stáhlo dolů. A znova. Rukama jsem chňapala po balvanech, kládách, všechno mi vždycky vyklouzlo ze sevření, a pak už jsem si jen mlhavě vybavovala, že se nade mnou naklání Rafe. Otočila jsem hlavu ke Svenovi. „Rafe mě našel na břehu.“

„Nesl vás dvacet kilometrů, než jsme ho našli. Tohle je poprvé, co od té doby usnul.“

Podívala jsem se na Rafea. Tvář měl ztrhanou a potlučenou. Nad levým obočím se mu táhla krvavá rána. Řeka mu taky dala zabrat. Sven mi vysvětlil, jak on s Jebem, Orrinem a Tavishem dopluli na voru na místo, které si předem naplánovali. Nechali tam svoje koně a šest vendských, kterých se zmocnili v boji, ve vlastnoručně stlučené ohradě, ale většina jich utekla. Pochytili jich tolik, kolik našli, vzali si zásoby a sedla ukrytá v blízké zřícenině, a vydali se proti proudu řeky zpátky. Prohledávali břehy a okolní lesy a pátrali po nás. Konečně objevili nějaké stopy a vydali se po nich. Když nás našli, rozjeli se s námi za noci do téhle skrýše.

„Když jste naše stopy našli vy, tak...“

„Nebojte se, Výsosti. Slyšíte?“ Naklonil hlavu ke straně.

Jeskyňi zalomcoval nápor větru.

„Blizzard,“ prohodil. „Zamete všechny stopy, které by mohl někdo sledovat.“

Nebyla jsem si jistá, jestli je bouře požehnáním, nebo úskalím – nám taky zabrání v cestě. Vzpomněla jsem si, jak mně a mým bratrům teta Bernette vyprávěla o silných sněhových bouřích u nich doma, které zakryly nebe i zemi a zanechaly po sobě závěje tak hluboké, že se ona a její sestry mohly dostat ven z pevnosti jen oknem z prvního poschodí. A nechávaly se vozit na saních psy s širokými tlapami.

„Stejně se nás pokusí stopovat,“ namítla jsem. „Až to půjde.“

Přikývl.

Zabila jsem Komizara. Griz mi zvedl ruku do výšky před klany, které tvořily páteř Vendy. Jedním dechem mě prohlásil královnou a Komizarem. Klany jásalý. Cesta k moci pro někoho jiného se uvolní, teprve až všem předvede moji mrtvolu – a ten někdo, jak jsem si dokázala představit, je Malich. Snažila jsem se nemyslet na to, co je s Kadenem. Nesměla jsem svým myšlenkám dovolit, aby se zatoulaly tímhle směrem, ale stejně jsem před sebou viděla jeho poslední výraz, výraz bolesti a zrady. Zabil ho Malich? Nebo jiný z Vendanů? Bojoval proti nim, na mé straně. Když si měl vybrat mezi Komizarem a mnou, nakonec si vybral mě. Dohnal ho k tomu pohled na dětské tělo ležící na sněhu? Protože pro mě to byl rozhodující okamžik.

Zabila jsem Komizara. Bylo to snadné. Neváhala jsem, nelitovala toho. Napadlo někdy mou matku, že nejsem o nic víc než zvíře? Když jsem do něj zabořila nůž, necítila jsem nic. Ani když jsem to udělala znovu, leda snad slabé zaškubání jeho masa a střev. Nic, ani když jsem pak zabila tři další Vendány. Nebo jich bylo pět? V tom šíleném zmatku mi jejich šokované obličejy splývaly.

Jenže Aster už nic z toho nepomohlo.

Když se teď přede mnou vynořila její tvářička, bylo to víc, než jsem dokázala snést.

Sven mi přiložil ke rtům vývar, tvrdil, že potřebuju něco do žaludku, ale já se už propadala znovu do temnoty a vděčně jsem se podala její náruči.

KAPITOLA DRUHÁ

Probudila jsem se do ticha. Vytí bouře bylo to tam.

Čelo jsem měla lepkavé, přilepily se mi k němu pramínky vlasů. Doufala jsem, že pot je známkou ustupující horečky. A pak jsem uslyšela přídušený šepot. Opatrně jsem pootevřela víčka a zamžourala přes sklopené řasy. Do jeskyně proudilo slabé denní světlo a já viděla své společníky, jak se o něčem tlumeně dohadují. Co přede mnou zase tají?

Tavish zavrtěl hlavou. „Je po bouři, půjdou po nás. Musíme vyrazit.“

„Je moc slabá, než aby mohla jet na koni,“ namítl tiše Rafe. „A pak, most je rozbitý. Nedostanou se přes řeku. Máme čas.“

„To je pravda, ale níž na řece jsou brody. Překročí ji tam,“ mínil Sven.

„Jenže sem je to ze Svatyně dobře týden cesty koňmo,“ oponoval Jeb.

Rafe se napil z kouřícího šálku. „Když je teď sníh, bude to dvakrát tak dlouho.“

„Ovšem nás sníh taky zpomalí,“ připomněl mu Tavish.

Orrin se zhoupl na patách. „Ať se propadnu, jestli si nemyslí, že jsme všichni po smrti. Já bych si to myslel. Tu příšernou řeku ještě nikdy nikdo nepřekročil živý.“

Rafe si zamnul zezadu krk a zavrtěl hlavou. „Jenže my ano. A pokud nenajdou níž po proudu žádné utopence, dojde jim to.“

„I když se ale dostanou na tenhle břeh, nebudou vědět, kde nás hledat,“ prohlásil Jeb. „Mohli jsme s vorem přirazit kdekoli. Museli by propátrat stovky kilometrů, a stejně by nenašli žádné stopy.“

„Zatím tady žádné nejsou,“ varoval Tavish.

Sven se obrátil a vydal se k ohništi. Zavřela jsem oči. Slyšela jsem ho, jak nalévá něco z kotlíku do svého plecháčku. Pak jsem vycítila, že stojí nade mnou. Poznal, že jsem vzhůru? Nechala jsem oči zavřené a po chvíli slyšela, jak se vrací k ostatním.

Pokračovali v dohadování, vážili možnosti. Rafe prosazoval variantu počkat, až budu silnější. Chce kvůli mně riskovat svůj život i životy ostatních?

Zamumlala jsem, jako bych se zrovna probírala: „Dobré ráno. Rafe, pomůžeš mi vstát?“ Všichni se ke mně dychtivě obrátili.

Rafe se vrhnul přes jeskyni a přiklekl ke mně. Přiložil mi dlaň k čelu. „Pořád jsi rozpalená. Je moc brzo...“

„Je mi už líp. Chci...“ Ale on mi dál jemně tlačil ramena k zemi.

„Chci se vyčurat, Rafe,“ pronesla jsem pevně. To ho zarazilo. Ostýchavě se ohlédl přes rameno na ostatní. Sven pokrčil rameny, jako by netušil, jak mu má s tímhle poradit.

„Radši se mi ani nechce myslet na to potupné zacházení, které jsem v posledních dnech musela strpět,“ prohlásila jsem. „Ale teď jsem vzhůru a chci na to mít soukromí.“

Rafe přikývl a opatrně mi pomohl vstát. Snažila jsem se ze všech sil nedávat nic najevo. Zvednout se na nohy byl dlouhý a trýznivý proces. Když jsem přenesla jen na okamžik váhu na nohu s čerstvými stehy, stehnem mi projely mučivé záblesky bolesti do slabin. Ztěžka jsem se opřela o Rafea. Hlava se mi točila, cítila jsem, jak se mi nad horním rtem perlí pot, ale věděla jsem, že mě všichni pozorují a odhadují moje síly. Vynutila jsem ze sebe úsměv. „Tak, to už je lepší.“ Přitáhla jsem si k tělu pokrývku, abych se jim nepředváděla jen ve spodním prádle.

„Tvoje šaty už jsou suché,“ ozval se Rafe. „Pomůžu ti je obléknout.“

Zadívala jsem se na svoje svatební šaty rozložené na kameni, sešité z různých rudých kousků látky, jejichž odstíny se do sebe vpily. Jejich váha mě v řece táhla ke dnu, málem mě zabily. Když jsem se na

ně dívala, viděla jsem jen Komizara. Jeho dlaně přejíždějící po mých pažích na důkaz toho, že mu patřím.

Věděla jsem, že ostatní vycítili můj odpor obléknout se do nich, jenže nic jiného na sebe jsem neměla. Unikli jsme jen o vlásek, nestihli jsme vzít nic víc, než co jsme měli na sobě.

„Mám v sedlové brašně náhradní kalhoty,“ ozval se Jeb.

Orrin na něj vytřeštil oči. „Náhradní kalhoty?“

Sven protočil panenky. „No ovšem. To se dalo čekat.“

„Můžeme z těch šatů odříznout sukni a udělat z nich košili,“ navrhl Tavish.

Zřejmě byli všichni celí žhaví zabývat se něčím jiným než mou nálehavou osobní potřebou, a hned se do toho pustili.

„Počkejte,“ zarazila jsem je. Znehybněli v půli kroku a otočili se na mě. „Děkuju vám. Rafe mi řekl, že jste nejlepší dalbrečtí vojáci. Teď už vím, že vůbec nepřeháněl.“ Podívala jsem se na Svena. „A je mi líto, že jsem s tvým obličejem chtěla nakrmit prasata.“

Sven se usmál. „Děláme jen svou práci, Vaše Výsosti.“ A pak se uklonil.

Seděla jsem mezi Rafeovým a nohama a zády se mu opírala o hrudník. Jeho paže mě objímaly a oba jsme byli přikrytí jednou houní. Chouli-li jsme se u ústí jeskyně a sledovali horský masiv, dívali se, jak slunce klesá mezi vrcholy. Nevypadalo to nijak půvabně. Obloha byla zamlžená a šedivá, nad hřebenem hor visel pochmurný rubáš mračen. Tohle byl ale směr, kterým ležel náš domov.

Byla jsem slabší, než jsem si myslela. Těch pár kroků do dalšího ramene jeskyně, kde jsem si chtěla ulevit, mě tak vyčerpalo, že jsem se musela opřít o stěnu, abych neupadla. Udělala jsem, co jsem měla v úmyslu, ale pak jsem musela zavolat na Rafea, aby mi pomohl zpátky. Zvedl mě do náruče, jako bych nic nevážila, a když jsem vyjádřila přání podívat se, kde jsme, odnesl mě sem. Před námi jsem viděla jen kilometry a kilometry bílého plátna. Jediná noc sněžení krajinu úplně proměnila.

Když poslední záblesk slunce zmizel, sevřelo se mi hrdlo. Už jsem se neměla nač soustředit a před očima se mi objevily jiné obrazy.

Spatřila jsem vlastní obličej. Jak bych mohla vidět svůj zděšený výraz? Ale viděla jsem ho, jako bych se pozorovala z velké výšky. Možná to byl úhel pohledu bohů, kteří mohli zasáhnout. V hlavě se mi přehrával každý krok, když jsem se snažila zjistit, co jsem mohla – nebo měla – udělat jinak.

„Ty za to nemůžeš, Lio,“ ozval se Rafe, jako by v mých myšlenkách mohl vidět Aster. „Sven stál nahoře na ochozu a všechno sledoval. Nemohlas tomu nijak zabránit.“

Hrudník mi poskočil. Zadusila jsem v hrdle vzlyk. Neměla jsem ještě příležitost truchlit nad její smrtí. Stačila jsem ze sebe vyrazit jen pár nevěřících výkřiků, než jsem probodla Komizara a všechno se vymklo kontrole.

Rafeovy prsty se pod dekou propletly s mými. „Chceš o tom mluvit?“ zašeptal mi směrem ke krku.

Nevěděla jsem jak. V hlavě se mi nakupilo tolik pocitů. Vina, hněv, dokonce i úleva, naprostá nesmírná úleva, že jsem naživu. Že je naživu Rafe a jeho přátelé. Že jsem teď v jeho náručí. Druhá šance. Lepší konec, který mi Rafe sliboval. Jenže už s dalším nadechnutím mě zahltila vina, zalila mě jako vlna právě za ty pocity, které jsem měla předtím. Jak můžu cítit ulehčení, když je Aster mrtvý?

Pak ve mně znovu vytryskl hněv na Komizara. *Je mrtvý. Zabila jsem ho.* S každým úderem srdce jsem si ale přála, abych ho mohla zabítet znova a znova.

„Mysl mi poletuje dokola jako pták v komnatě, Rafe,“ přiznala jsem. „Jako by nebylo kam letět, žádné okno, kterým může uniknout. Nedokážu si to v hlavě srovnat. Co kdybych...“

„Kdybys udělala co? Zůstala ve Vendě? Provdala se za Komizara? Stala se jeho roubíkem? Vykládala Aster lži, aby se z ní stala stejně zkažená osoba jako ostatní? Pokud bys vůbec zůstala naživu tak dlouho. Aster pracovala ve Svatyni. Tohle jí hrozilo dávno předtím, než ses tam vůbec objevila.“

Vzpomněla jsem si, jak mi Aster říkala, že *tady není nikdo v bezpečí*. Proto znala tak dobře podzemní chodby. Aby měla kudy rychle uprchnout. Jenže tehdy nakonec neutekla, protože dávala pozor na mě místo na sebe.

Zatraceně, měla jsem to vědět!

Měla jsem vědět, že mě neposlechne. Nařídila jsem jí, aby běžela domů, jenže Aster nestačilo něco nařít. Tolik se toužila na všem podílet. Tolik chtěla dělat jiným radost. Ať už tím, že mi hrdě ukazovala moje vyleštěné boty, knížku ukradenou z podzemních jeskyní, nebo že mě prováděla tajnými chodbami či pro mě schovala do nočníku nůž. Vždycky chtěla pomáhat. *Kdyby někdo šel, hvízdnu. Umím hvízdát blasitě.* Takhle mě prosila, abych jí dovolila zůstat. Aster toužila po...

Šanci.

To jediné chtěla. Uniknout, prožít delší příběh než ten, který pro ni byl napsaný, tak jako jsem to chtěla já. *Povězte tatkoví, že jsem se snažila, slečno.* Chtěla šanci ovládat svůj osud. Jenže neunikla.

„Přinesla mi klíč, Rafe. Dostala se do Komizarovy komnaty a vzala ho tam. Kdybych to po ní nechtěla...“

„Lio, nejsi sama, kdo zpochybňuje svoje rozhodnutí. Dělal jsem to celé kilometry, když jsem tě nesl polomrtvou v náručí. S každým krokem jsem se ptal, kdy jsem se měl zachovat jinak. Stokrát jsem se ptal sám sebe, proč jsem ignoroval tvůj dopis. Kdybych věnoval jen dvě minuty tomu, abych ti odpovéděl, nic z toho se nemuselo stát. Nakonec jsem si tyhle úvahy musel zakázat. Trávit čas přepisováním minulosti nikam nevede.“

„No právě.“ Opřela jsem si zátylek o jeho hrudník. „Přesně tam jsem se dostala. Nikam.“

Natáhl ruku a jejími klouby mi zlehka přejel po bradě. „Lio, prohráli jsme bitvu, ale teď musíme přeskupit síly a bojovat dál. Možná zvolit úplně jinou strategii, když to bude třeba. Když se ale budeme do nekonečna zabývat každým svým minulým činem, ochromí nás to, a brzo už nebudeme schopní jednat vůbec.“

„Tak mluví vojáci.“

„Ano. A právě to já jsem, Lio. Voják.“

A princ. Jehož chce teď vendská Rada dopadnout stejně jako princeznu, která ubodala jejich Komizara.

Jen jsem doufala, že v té krvavé řeži zahynuli ti nejhorší z jejich středu. Když už připravila o život ty nejlepší.

KAPITOLA TŘETÍ

RAFE

Políbil jsem ji a položil ji opatrně na lůžko z houní. Usnula mi v náručí uprostřed věty, když se hádala, že zpátky dojde po svých. Přikryl jsem ji a vyšel ven, kde Orrin opékal naši dnešní večeři.

Hýčkej si svůj hněv, Lio, poradil jsem jí. *Využij ho.* Protože jsem věděl, že pocit viny by ji zničil.

Orrin rozdělal oheň pod skalním převisem, aby nebyl vidět kouř. Pro jistotu. Obloha byla ale šedivá a zamlžená. I kdyby někdo pozoroval obzor, kouř by nemohl rozeznat. Ostatní si ohřívali ruce nad žhavými uhlíky a Orrin otáčel rožněm.

„Jak je jí?“ zeptal se Sven.

„Je slabá. Má bolesti.“

„Ale dobře to maskuje,“ prohodil Tavish.

Její úsměvy nikoho z nich neoklamaly, mě ze všech nejméně. Celé tělo jsem měl pomlácené a rozedřené z řeky, klouby popraskané, svaly namožené – a to mě navíc netrefily dva šípy. Ztratila hodně krve. Žádný div, že se jí točila hlava, když se zvedla.

Orrin uznale pokývl na pečeného jezevce, jehož maso zlátlo dohněda. „Tohle jí postaví na nohy. Pořádný kus masa a...“

„Netrpí jen tělesně,“ přerušil jsem ho. „Tíží ji smrt Aster. Pořád si vyčítá, co měla udělat jinak.“

Sven si zamnul ruce nad ohněm. „To dělá každý dobrý voják. Analyzuje svůj postup, a pak...“

„Já vím, Svene, já vím!“ vyštěkl jsem na něj. „Pak si promyslí další plán a pokračuje v boji. Říkals mi to už tisíckrát. Ale ona není voják.“

Sven zastrčil ruce do kapes. Ostatní mě obezřetně pozorovali.

„Možná není voják jako my,“ ozval se Jeb. „Ale stejně je bojovnice.“

Střelil jsem po něm ledovým pohledem. Tohle jsem slyšet nechtěl. Měl jsem už plné zuby toho, jak je Lia pořád v nebezpečí, a nechtěl jsem přivolávat další. „Jdu zkontrolovat koně,“ oznámil jsem jim a vstal.

„Dobrý nápad,“ zavolal za mnou Sven.

Věděl jsem, že koně kontrolovat nepotřebují. Našli jsme jim trs křoví, kde se mohli pást, a byli bezpečně uvázaní.

Stejně je bojovnice.

Když jsem se těch dvacet kilometrů s jejím tělem v náručí ohlížel do minulosti, nemyslel jsem jen na svou ignoranci jejího dopisu. Znovu a znovu jsme před sebou viděl Grize, jak jí zvedá ruku a prohlašuje ji královnou a Komizarem. Viděl jsem úlek v její tváři. Vzpomínal jsem, jak ve mně v tu chvíli vzkypěl hněv. Barbaři z Vendy se do ní snažili zatnout drápy hlouběji. Už tak nadělali dost škody.

Není jejich královna ani Komizar – a není ani bojovnice.

Čím dřív ji dostanu bezpečně do Dalbrecku, tím líp.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Jeden za druhým poklekli na kolena a formálně se mi představili. Všichni mě sice viděli polonahou, důvěrně se mě dotýkali, když mi šli rány, ale teď je možná poprvé napadlo, že třeba budu žít dost dlouho na to, abych si to pamatovala.

Plukovník Sven Haverstrom z Dalbrecké královské gardy, pobočník korunního prince Jaxona. Ostatní se smáli, když ten titul slyšeli. Žertovali mezi sebou a dobírali si bezstarostně i důstojníka, který je hodností vysoko převyšoval, ale Sven jim to zdatně vracel.

Poručík Jeb McCance, Falworthské zvláštní jednotky.

Poručík Tavish Baird, taktik, Čtvrtý pluk.

Poručík Orrin del Aransas, Falworthský první lukostřelecký útočný oddíl.

Kousla jsem se váhavě do koutku rtů a nazdvihla obočí. „A mám věřit, že tohle už jsou skutečná jména a profese?“

Chvilu mě rozpačitě pozorovali a pak se dali do smíchu, když si uvědomili, že si z nich utahuju.

„Jistě,“ potvrdil vážně Sven, „ale dával bych si pozor na toho chlápka, o kterého se opíráte. Tvrdí, že je princ, i když není nic než...“

„Stačí,“ uťal to Rafe. „Neunavujte ji nesmyslným blábolením.“

Usmála jsem se. Jejich lehkovážnost se mi zamlouvala, ale cítila jsem pod ní skrytou nervozitu. Jako by se tím jen snažili zamaskovat vážnost naší situace.

„Jídlo je hotové,“ hlásil Orrin. Rafe mi pomohl usadit se do improvizovaného křesla, které mi vyrobili z houní a sedel. Když jsem si sedala, ohnula jsem zraněnou nohu. Stehnem mi projela tak prudká bolest, jako by mě šíp trefil znovu. Potlačila jsem zasténání.

„Co záda a noha?“ zeptal se Tavish.

„Lepší,“ zalhala jsem, když jsem popadla dech. „Asi by sis měl k těm titulům přidat polní chirurg.“

Orrin napjatě sledoval, jak jím, jako by každé moje sousto bylo měřítkem jeho kuchařských schopností. Kromě pečeného masa mi taky uvařil vývar z kostí a tuřínu. Jeb zřejmě nebyl jediný, kdo měl v sedlové brašně poklady. Hovor se točil kolem jídla a zvěře, kterou tu zahlédli a která by se mohla stát součástí našeho dalšího jídelníčku – jeleni, vačice, bobr. Neškodná témata. Ne jako ta ranní porada, kterou se přede mnou snažili utajit.

Dojedla jsem a stočila hovor k naléhavějším záležitostem. „Takže to vypadá, že máme týdenní náskok.“

Všichni přestali jíst a vyměnili si pohledy. Snažili se rychle odhadnout, kolik toho ráno padlo, kolik jsem vyslechla.

Rafe si hřbetem ruky otřel koutek rtů. „S tímhle hustým sněžením dvoutýdenní.“

Sven si odkašlal. „To je pravda, Vaše...“

„Lio, a tykejte mi,“ vyzvala jsem je všechny. „Dost formalit. Tohle stadium už máme dávno za sebou, nemyslíte?“

Podívali se na Rafea, jako by chtěli nechat rozhodnutí na něm, a on přikývl. Málem jsem zapomněla, že je jejich princ. Že stojí vysoko nad nimi, i nad plukovníkem Svenem.

Ten mi krátce přikývl. „Dobře, Lio.“

„Určitě dva týdny,“ vrátil se k tématu Orrin. „Nevím, co to Rafe strčil do soukolí mostu, ale odvedlo to dobrou práci.“

„To jsem dostal od Li,“ odpověděl Rafe.

Ostatní se na mě překvapeně podívali, jako by si mysleli, že jsem použila nějakou morrighanskou magii. Pověděla jsem jim o učencích v tunelech pod Svatyní, kteří se snažili luštit tajemství Předků a vytvořili tu průzračnou tekutinu, kterou jsem Rafeovi dala. Popsala jsem jim taky tábor Komizarovy tajné armády a věci, které jsem tam

viděla, včetně mohutných zlatě pruhovaných koní brezalotů s náložemi, kteří uháněli jako blesk, dokud nevytlétli do povětří. „Komizar chtěl nejdřív vytáhnout proti Morrighanu a pak proti ostatním královstvím. Chtěl se jich zmocnit všech.“

Sven pokýval hlavou a v zásadě potvrdil moje vyprávění, když si vzpomněl, jak Komizar před guvernéry stále mluvil o silné armádě, kterou musí jejich provincie financovat. „Jenže přinejmenším půlka guvernérů mu to nevěřila. Mysleli si, že ten chlap jen přehání počty vojáků, aby mohl z provincií ždímat vyšší daně.“

„Viděls to město?“ zeptala jsem se ho. „Vůbec nepřeháněl.“

„Já ne, ale ani guvernéry, co tam byli, to úplně nepřesvědčilo.“

„Nejspíš se od něj jen chtěli nechat uplácet, než kývnou na zvýšení daní. Víím, co jsem viděla. Nepochybuju o tom, že s tou armádou a výzbrojí, která tam je, dokáže Venda snadno rozdrtit Morrighan – a Dalbreck taky.“

„Nikdo neporazí dalbreckou armádu,“ usklíbl se Orrin.

Zabodla jsem do něj významný pohled. „A přece se to morrighanské v naší pohnuté minulosti párkrát povedlo. Nebo se vy v Dalbrecku neučíte dějepis?“

Orrin se po mně rozpačitě podíval a sklonil se nad plecháček s polévkou.

„To už bylo dávno, Lio,“ vložil se do toho Rafe. „Dávno předtím, než na trůn nastoupil můj otec – a *tvůj*. Od těch dob se toho spousta změnila.“

Ta narážka na vládu mého otce mi neunikla, a kupodivu to ve mně probudilo jiskřičku vzdoru. Jenže měl pravdu. Neměla jsem ponětí, jak je teď na tom dalbrecká armáda, ovšem morrighanská se v posledních letech zmenšovala. Teď jsem si začala říkat, jestli to nebyl kancelářův úmysl, udělat z nás snadnější terč. Jen jsem si nebyla jistá, jestli by něco takového dokázal ovlivnit sám, i když je strážcem pokladu, a i kdyby mu pomáhal královský rádce. Co když se na tom ale podíleli i další členové vlády?

Rafe natáhl ruku a položil mi ji na koleno, možná si uvědomil drsnost své předchozí poznámky. „Na tom nezáleží,“ ozval se. „Pokud taková armáda existuje, bez Komizarových ambicí se rozpadne.“

Malich není dost chytrý na to, aby velel armádě, a už vůbec ne, aby si udržel lojalitu rady. Možná už je po smrti.“

Představa Malichovy arogantní hlavy kutálející se po podlaze Svatyně mě rozveselila – litovala jsem jedině toho, že to kutálení jsem neměla na svědomí sama. Hlavou mi letělo, kdo jiný by mohl nastoupit na Komizarovo místo. *Chievdarové* Stavik a Dietrik už byli mrtví, stejně jako Theron a Jorik. *Chievdarové* Tyrick nebo Khajil? Guvernéři jako Yanos nebo Heveron? Nebo snad Iver či Trahern z Rahtanu? Z těch, kteří zbyli v Radě, byli tihle nejodpornější a nejagresivnější. Byla jsem si ale jistá, že žádný z nich nemá dost prohnanosti nebo důvtipu, aby si naklonil celou Radu, a už vůbec ne na to, aby se pokusil naplnit Komizarovy závrtné cíle. Jenže mohlo si na to při tak vysokém riziku moje království dovolit spoléhat? Tahle úvaha jen podpořila mou nejistotu. Musím Morrighan varovat před případnou hrozbou, aby se na ni stihl připravit.

„Dva týdny máme určitě,“ prohodil Jeb ve snaze vrátit se k veselějšímu tématu našeho náskoku. Odtrhnul další kus jezevčí pečínky. „Když jsme odcházeli, ve Svatyni vládl chaos. Pokud budou soupeřit o moc, hned tak se podělí řeky nevydají.“

„Ale vydají se.“ Sven pozoroval Rafea chladnými šedými očima. „Otázka není kdy, ale kolik mužů pošlou? Nejde jim jen o ni. Ty jsi pro ně taky cenná kořist. Korunní princ z Dalbrecku jim nejen ukradl, co bylo jejich, ale nepochybně svým předstíráním taky silně ranil jejich hrdost.“

„Komizarovu hrdost,“ připomněl Rafe, „a ten je po smrti.“

„Možná.“

Nevěřicně jsem se na Svena podívala a srdce mi sevřela ledová ruka. „Žádné *možná*. Dvakrát jsem ho bodla a otočila nožem. Rozpárala jsem mu střeva na kusy!“

„Vidělas ho umírat?“ zeptal se Sven.

Viděla jsem?

Odmělcela jsem se a snažila se dát dohromady rozumnou odpověď. „Byl na zemi a z posledních sil lapal po dechu,“ řekla jsem. „Pokud nevykrvácel k smrti, pak ho zabil jed, který vyteče z rozřezaných vnitřností do břicha. Je to bolestivá smrt. Někdy pomalá, ale jistá.“

Odpovědělo mi ticho a obezřetné pohledy, které si mezi sebou vyměnily.

„Ne, nikdy předtím jsem nikoho do břicha nebudala,“ dodala jsem. „Mám ale tři bratry a všichni jsou vojáci. Vždycky mi všechno vysvětlovali na rovinu. Neexistuje způsob, jak by tohle mohl Komizar přežít.“

Sven se zhluboka napil z plecháčku. „Tebe trefil do zad šíp a spadla jsi do ledové řeky. To taky nejsou nejlepší vyhlídky a podívej, pořád jsi tady. Když jsme utíkali z terasy, Komizar tam nebyl.“

„To nic neznamená.“ Slyšela jsem, jak mi v hlase zaznívá panika. „Ulrix nebo nějaký jiný strážce ho odnesli. *Je mrtvý.*“

Rafe odložil šálek. Lžice cinkla o stěnu nádoby. „Lia má pravdu, Svene. Sám jsem viděl, jak Ulrix vleče tělo bránou. Poznám mrtvolu, když ji vidím. Komizar to má za sebou, o tom není sporu.“

Mezi pětici mužů zavládlo napjaté ticho. Pak Sven mlčky ustoupil a přikývl.

Ani jsem si neuvědomila, že se nakláním dopředu. Opřela jsem se o houně, které mi Rafe naskládal pod záda, přemožená vyčerpáním. Po páteři mi stékal pot.

Rafe se natáhl a sáhl mi čelo. „Už máš zase horečku.“

„To jenom oheň a teplá polévka,“ namítla jsem.

„To je jedno, musíš si odpočinout.“

Nehádala jsem se. Poděkovala jsem Orrinovi za večeri a Rafe mi pomohl na lůžko. Těch pár kroků mě vyčerpalo, stěží jsem dokázala udržet oči otevřené, když mě Rafe ukládal. Tolik pohybu a hovoru už jsem si dlouho neužila.

Rafe se nade mě naklonil, odhrnul mi z obličeje vlhký pramínek vlasů a políbil mě na čelo. Chtěl se narovnat, ale zadržela jsem ho. Chtěla jsem zjistit, co dalšího ještě viděl.

„Určitě jsi viděl Komizara po smrti?“

Přikývl. „Ano, nedělej si starosti. Zabilas ho. Teď odpočívej, Lio.“

„A co ostatní? Myslíš, že přežili? Guvernér Faiwell, Griz, Kaden?“

Při zmínce o Kadenovi Rafe zaťal čelist. Nakonec zavrtěl hlavou. „Ne, nemyslím. Když jsme utíkali, viděl jsem, jak se na ně vrhli vojáci. Kaden a ostatní neměli kam utéct. A byl tam Malich. Naposledy jsem

Kadena viděl, jak s ním bojuje. Když se pak Malich objevil u řeky, můžeš asi uhodnout, jak to dopadlo s Kadenem.“

Bolest z toho, co nevyšlo, na mě dolehla. Ano, to znamenalo, že Kaden už Malichovi nemohl bránit...

„Dopadl, jak si zasloužil,“ ozval se tiše Rafe.

„Ale pomáhal nám k útěku.“

„Ne, ne k útěku. Bojoval, aby ti zachránil život, a za to jsem mu vděčný, ale nechtěl ti pomáhat utéct. Neměl ani ponětí, že víme jak.“

Věděla jsem, že má pravdu. Kaden a Griz mě oba chtěli udržet ve Vendě, i když každý z jiného důvodu. Pomocť mi k útěku nebylo jejich pohnutkou k tomu, aby na mou ochranu zvedli kordy proti vlastním lidem.

„Byl jedním z nich, Lio. Umřel tak, jak žil.“

Zavřela jsem oči. Víčka mi vyčerpáním klesla téměř tak, že jsem je nemohla udržet. Rty mě pálily horkostí, a když jsem zamumlala odpověď, zaštipalo mě v nich. „V tom je právě ta ironie. Nebyl jedním z nich. Byl Morrighanec. Urozeného rodu. Uchýlil se do Vendy, když ho zradili vlastní lidé. Tak jako mě.“

„Co jsi říkala?“

Tak jako mě.

Slyšela jsem, jak Rafe odchází, a pak další šepot, ale tentokrát jsem tomu nerozuměla. Jejich tlumené hlasy se splétaly s temnotou v hedvábnou černou mlhu.

S trhnutím jsem se probudila a rozhlížela se kolem, snažila si vzpomenout, co mě probralo. Sen? Na nic jsem si ale nevzpomínala. Rafe spal vedle mě, ruku ochranně položenou kolem mého pasu, jako by se bál, aby mě někdo neodnesl. Jeb seděl zády opřený o velký balvan, kord po ruce. Měl hlídku, ale víčka mu klesla. Jestli máme dvoutýdenní náskok, proč se vůbec obtěžovali s hlídkou? Samozřejmě, byla tu divoká zvířata, která by mohla naši jeskyňu pokládat za vhodné útočiště. Orrin se zmínil, že zahlédl panterčí stopy.

Jeb asi prohrábl oheň, protože jeho plameny šlehaly vysoko. Mě ale na ramenou zamrazilo. Oheň se zamihotal ve větru a stíny potemněly ještě víc.

Honem, slečno.

V hrudi mě zabořila ozvěna Asteřina hlasu. Přemítala jsem, jestli mě bude provázet už napořád. Opřela jsem se o jednu paži a napíla se z polní lahve. Rafe ucítil můj pohyb a objal mě pevněji, přisunul se tělem ke mně blíž. V jeho posunku jsem nacházela útěchu. Jako by odmítal dovolit, aby nás ještě někdy něco rozdělilo.

Sven chrápal. Orrin ležel na boku a pootevřenou pusou a z koutku mu vytékala slina. Tavish byl schoulený do klubíčka s dekou přetaženou přes hlavu, z níž vykukoval jen pramen jeho hustých černých vlasů. Všichni vypadali tak pokojně, dopřávali si odpočinek, který tolik potřebovali. I jejich těla se musela vyhojit z mnoha ran.

Chtěla jsem se svézt zpátky na pokrývku, když mě zase zamrazilo, tentokrát silněji. Chlad mi dolehl na hrudník, až jsem nemohla dýchat. Stíny houstly čím dál víc a strach se plazil kolem mě jako zmije připravená uštknout. Čekala jsem. Věděla. Bála se. Něco bylo...

Honem, slečno, pospěšte si. Nebo všichni umřou.

Posadila jsem se zpříma a zalapala po dechu.

„Nemůžeš spát?“ zeptal se Jeb.

Zírala jsem na něj a rty mě brněly ledovým strachem.

Jeb zívá. „Slunce vyjde až tak za hodinu,“ prohodil tiše. „Měla bys zkusit ještě usnout.“

„Musíme odjet,“ řekla jsem nahlas. „*Hned.*“

„Pššt! Všichni spí,“ upozornil mě Jeb. „Není...“

„Vstávejte!“ zavřískla jsem. „Vstávat, honem! Odjíždíme!“

KAPITOLA PÁTÁ

KADEN

Najděte ji. Nevracejte se bez ní, živé nebo mrtvé, to je jedno. Zabijte je všechny. Ale ji přiveďte zpátky.

V hlavě mi znělo to, co mohla být taky Komizarova poslední slova. Chtěl její hlavu jako důkaz. Aby jednou provždy uhasil jiskru rebelie ve Vendě. Povraždít pár jásajících příslušníků klanů na náměstí mu nestačilo.

Ohlédl jsem se na vratkou lávku, po níž jsme právě převedli koně, jednoho po druhém. „Udělám to,“ řekl jsem Grizovi a vzal mu sekyrku. Chtěl protestovat, ale věděl, že by to bylo zbytečné. Nemohl zvednout ruku, aby přitom nezbledl bolestí. Na co by mu stačilo desetkrát seknout, kdyby nebyl raněný, na to já potřeboval dvakrát tolik úderů. Nakonec se klády uvolnily a řetězy klesly do vody. Zastrčil jsem sekyrku a pomohl Grizovi na koně. Čekala nás dlouhá drsná pouť, neměli jsme žádné stopy, kterých bychom se mohli držet. Jen Grizovo tušení a blednoucí vzpomínku.

Přítáhl jsem si plášť k tělu, abych se ochránil před chladem. Jak byli všichni proradní. Měl jsem vědět, že guvernér Obraun patří k nim. Při dohadování Rady se tak snadno vzdal a přistoupil na zvýšení daní, protože věděl, že se ho to nikdy nebude týkat. A princ. *Zatracení lháři*. Byl to *princ*. Prsty v rukavicích, kterými jsem svíral otěže, mi ztuhly. Všechno teď začínalo zapadat do sebe. Všechny podrobnosti za celou tu dobu až zpátky k Terravinu. Byl cvičený voják, jak jsem ho

podezíral – nejspíš měl za sebou ten nejlepší trénink, jaký mu Dalbreck mohl nabídnout. Když Griz přiznal, že o jeho totožnosti celou dobu věděl, měl jsem chuť ho za tu zradu zabít. On mi ale na oplátku připomněl moje zrádné chování. Nehádal jsem se s ním. Já zradil přísahu před mnoha měsíci, když jsem jí nedokázal proříznout hrdlo. Tehdy v domku u hostince, ve spánku.

Přiveďte ji zpátky.

Komizar jí chtěl za to, co udělala, vidět tak či tak mrtvou. Za to, co všichni udělali. Byl by ale radší, kdyby ji přivezli živou. Pak by ji za její zradu nechal trpět veřejně, co nejhůř.

Najděte ji.

A to taky udělám. I kdyby to mělo být s posledním vendským dechem.

*ichr běsnil, nebesa zuřila
a pustina ťkouřela Pozůstalé,
dokud se na ťemi nevyľily poslední ťbytky temnoty.
Morrighan pověřila Svaté ochrãnce
vyprávěním pŕiběhů, neboť i kdyř ťkãřa
byla jiř ťa nimi, neměla být ťapomenuta,
jeřto v jejich srdcích dál pulsovala krev pŕedků.*

Morrighanská Kniha svatěho pĕsma, sv. II

KAPITOLA ŠESTÁ

RAFE

Po jejím výkřiku jsme se prudce probrali, vyskočili, tasili zbraně a rozhlíželi se po nebezpečí.

Jeb nás uklidňoval, že je to planý poplach, že se nic neděje. Jenže Lia se už nějak dostala na nohy. Oči měla divoké a opakovala, že musíme pryč. Vydechl jsem ulehčením a svěsil meč. Měla jen noční můru. „Lio, to byl jen zlý sen. Počkej, pomůžu ti si zase lehnout.“

Kulhavě přede mnou ucouvla. Tvářila se urputně, v obličeji se jí leskl pot. Natáhla ruku, aby si mě udržela od těla. „Ne! Oblečte se a připravte se. Ráno vyrazíme.“

„Podívej se na sebe,“ snažil jsem se ji přivést k rozumu. „Potácíš se jako opilá. Nemůžeš jet na koni.“

„Můžu a pojedu.“

„Proč ten spěch, princezno?“ zeptal se Sven.

Sklouzla pohledem ode mě k mým mužům. Stáli pevně rozkročení, dávali najevo, že nebudou jednat na základě jejích nesmyslných příkazů. Stoupla jí snad horečka?

Liiny rysy ztuhly. „Prosím, Rafe. Musíš mi to věřit.“

V tu chvíli jsem pochopil, o čem mluví. O takzvaném daru. Stejně jsem váhal. Moc jsem o tom nevěděl a už vůbec tomu nerozuměl. Čemu mám víc věřit: svým zkušenostem a vojenskému výcviku, nebo daru, který mi nedokázala nijak vysvětlit?

„Co jsi viděla?“ zeptal jsem se.

„Nejde o to, že bych něco viděla, ale slyšela jsem – Asteřin hlas. Varovala mě, že si musíme pospíšet.“

„A neopakovala ti to dřív pořád?“

„Nejmíň desetkrát,“ potvrdila, ale zůstávala pevně na nohou.

Všechn tenhle rozruch kvůli snu o mrtvé holčičce?

Celou dobu od chvíle, kdy jsem Liu tam na břehu zvedl do náruče, jsem se ohlížel přes rameno, pátral jsme po nebezpečí. Věděl jsem, že tam číhá. Teď jsem ale musel dát tuhle nejistou vyhlídku na jednu miskú vah, a na druhou Liino uzdravování.

Odvrátil jsem se. Snažil se přemýšlet. Nebyl jsem si jistý, jestli dělám správné rozhodnutí, ale otočil jsem se ke svým mužům a zavelel: „Sbalíme se.“

KAPITOLA SEDMÁ

PAULINE

Město bylo zahalené v černé barvě, až na vdovy. Ty nosily bílé smuteční šály, jaký jsem před několika měsíci oblékla i já. Poslední dny byly jako noční můra, pro Civiku i pro mě. Morrighan neztratil jen celou četu mladých vojáků včetně korunního prince, ale i První dceru princeznu Arabellu, která teď byla označena za nejhorší ze zrádců a zodpovědnou za princovu smrt. V hostincích se o tom ohavně drbalo, vyprávělo se, že to nejhorší ani veřejně neoznámili, že prý Lia sama zabodla čepel do Waltherovy hrudi.

Král onemocněl. Šeptalo se, že stůně se srdcem. Walther byl jeho chloubou, ale Lia... i když se tak často hádali, i když ho rozčilovala, všichni vřdycky tvrdili, že je celý otec. Její zrada ho zničila.

A co udělala mně?

Pořád jsem ještě Mikaela nekonfrontovala. Místo toho jsem si v posledních dnech vybavovala všechny naše rozhovory, prosívala slovo po slově jako oblázky. Hledala mezi nimi zlatý valounek pravdy.

Samozřejmě, Pauline, jakmile se vrátím z poslední patroly, usadíme se v Terravínu. Půjdu s tebou kamkoli, kde se budeš cítit doma.

Mikaeli, kdybych náhodou musela odjet před tebou, budeš vědět, kde mě hledat. Přijedeš tam za mnou?

Rozhodně, lásko. Nic mě od tebe neoddělí. Pojď se mnou, ještě naposledy, než naše četa odjede.

A pak mi zlíbal klouby na ruce a vedl mě do opuštěného mlýna na břehu rybníka. Vždycky měl na jazyku ta správná slova, dělal správné věci, díval se na mě tak pevně, až jsem věřila, že mi nahlíží do duše. Hrudník mě ještě teď pálí vzpomínkou na jeho polibky. Pořád jsem po něm toužila. Toužila jsem, aby svá slova myslel vážně. *V bříše mi roste jeho dítě.*

Nemohla jsem ale popřít, že jsem v těch týdnech v Terravinu, kdy jsem na něj čekala, začala pocíťovat neurčitou obavu. Myslela jsem si, že je to strach o jeho bezpečí, strach, aby se mu při patrole něco nestalo, jenže teď jsem si říkala, jestli to nebyl jiný strach. Takový, že jsem si ho ani sama nechtěla připustit.

Lia se to nějak dozvěděla. Musel to být Walther, kdo jí o Mikaelovi napovídal něco hrozného, o čem byl přesvědčený, že je to pravda. A ona tak málo věřila v můj vztah s Mikaelem, že mi nic nefekla. *Walther se mohl mýlit.*

Tak proč za mnou Mikael do Terravinu nepřišel? Proč za ním teď nejdu? Co mi brání prozradit mu, že jsem tady, vidět úlevu v jeho očích? Pustila jsem se do pletení ještě zuřivěji.

„Myslíš, že tvoje dítě bude mít dvě hlavičky?“

Zaškubala jsem za přízi, vypárala nadbytečný kousek a vzhlédla ke Gwyneth. Byla oblečená na bohoslužbu. Já taky. Bylo načase vyrazit. Těšila jsem se na procházku městem ke hřbitovu u opatství. Vladařská dvojice se dostavit nemohla – král stonal a královna zůstávala u něj –, ale budou tam Bryn a Regan. Dlouho se nám neozvali a já se bála, že se i oni obrátili proti sestře, ale pak Bryn poslal dopis. Chtěli si promluvit. I kdyby proti Lie stál celý Morrighan, v těch dvou pořád zůstávala jiskřička důvěry v sestru. A Bryn měl další zprávy, které nám chtěl povědět. Zprávy, které – jak psal – je lepší papíru nesvěřovat.

Odsunula jsem pletení stranou, a když jsme vyšly ven, přemítala jsem o tom, jestli se Lia ještě vůbec někdy bude moct bezpečně vrátit domů.

KAPITOLA OSMÁ

Zatímco sedlali koně a balili zásoby, dohadovali se o tom, jakou nejlepší cestou se vydat. Měli jsme na vybranou mezi cestou na jih, kde by se daly snadněji překročit hory, které se tam snižovaly. Anebo přímo na západ horským průsmykem, což byla strmější a obtížnější cesta, ale zase rychlejší.

„Pojedeme na západ,“ ozvala jsem se.

Tavish ztuhnul a přestal nakládat koně. On byl pro jižní směr. Podíval se na Rafea, na mě jako by pohlédnout odmítal. „Ten průsmyk neznáme, a v hlubokém sněhu to bude ještě těžší přechod.“

Rafe uvázal mou sedlovou brašnu na koně, na kterém jsem měla jet, a znovu zkontroloval přezku, než odpověděl: „Ale ušetří nám to nějaké kilometry k nejbližší pevnosti. Taky se dostaneme rovnou do Údolí obrů, kde je spousta trosek. Ty nám můžou posloužit jako přístřeší – a jako úkryty.“

„Předpokládáš, že se budeme muset skrývat,“ namítl Tavish. „Nevtrdils snad sám, že máme dva týdny náskok?“

Všichni včetně Rafea se odmlčeli. Tavishův tón byl nepřeslechnutelně útočný. Očividně neměl žádnou víru v dar. Došlo mi, že to asi nemá nikdo z nich.

„Změna plánů,“ pronesl rozhodně Rafe. „Máme novou informaci.“

Změna plánů. Skoro jsem viděla, jak ta slova v Tavishově hlavě svítí. Pořád se vyhýbal mému pohledu, když přikývl. „Tak na západ.“

Jeli jsme po dvojicích, v improvizovaných pláštích z koňských houní ukořistěných vendských zvířat, abychom se chránili před chladem. V čele jeli Sven a Tavish, za námi Jeb a Orrin s náhradním koněm. Cítila jsem, jak mě Rafe pozoruje, jako bych mohla spadnout ze sedla. Popravdě řečeno, když jsem se do něj posadila, myslela jsem, že se mi poraněné stehno roztrhne na dva kusy. Prvotní oslepující bolest ustoupila, ale nahradilo ji vytrvalé pálení. Skoro jsem ten plášť nepotřebovala, protože mi s každým dopadem koňského kopyta na zem vytryskly na čele další kapičky potu. Kdykoli kůň uklouzl na namrzlé zemi, stiskla jsem zuby do masky bolesti, protože slova *bonem, nebo vsíchni umřou* rezonovala dál v mé hlavě. Nechtěla jsem, aby nás něco, třeba moje vlastní bolestné sténání, zpomalilo.

„Jed' dál,“ oslovil mě Rafe. „Hned se vrátím.“ Otočil koně a křikl na Svena, aby zaujal jeho místo.

Sven se zastavil a čekal, až ho dojedu. „Tak jak to zvládáš, princezno?“ zeptal se.

Nechtěla jsem přiznat, že moje záda a noha vrískají bolestí. „Celkem dobře. Jsem na tom mnohem líp než předtím, když mi teď Tavish vytáhnul ty hroty.“

„To rád slyším. Odsud je to do bezpečí naší předsunuté pevnosti ještě dlouhá cesta.“

Tavish jel před námi a neotáčel se. Dívala jsem se, jak nás vede terénem. Každý krok ve sněhu byl nejistý, nohy našich koní v něm mizely až po spěnky.

„Není rád, že jsme tak najednou vyrazili,“ ozvala jsem se.

„Možná se mu jen nelíbí okolnosti,“ odpověděl Sven. „Tavishe si v jeho pluku považují jako výtečného taktika. Včera argumentoval pro rychlý odjezd.“

„A Rafe odmítá.“

„Ale jedno slovo od tebe a...“ Sven nechal konec věty viset ve vzduchu, což mě přimělo se v duchu ptát, jestli i on zpochybňuje Rafeovo rozhodnutí.

„Nešlo o moje slovo. Ani o můj názor. Bylo to něco jiného.“

„Ano, vím. Ale Tavish nevěří ani na magii.“

Magii?

Zírala jsem na Swena, až ucítil můj pohled a otočil se ke mně. Přimhouřila jsem oči. „Tak to máme něco společného. Já taky ne.“

Rafe na nás zamával, abychom zastavili, a s Orrinem po boku nás dojel. Prohlásil, že si prohlédl koně a že Orrinův má delší šikmější špenky a pružnější hřbet. „Vyměníte se. Na něm se ti pojede líp, Lio.“

Byla jsem za tu výměnu vděčná, a ještě víc, že si se mnou koně nemusí měnit Tavish. Už takhle jsem mu pošramotila ego. Aspoň si kvůli mně nepošramotí i zadek.

Dalších pár hodin bylo nečekaně mnohem příjemnějších. Rafe znal koně dobře – i jezce. Pořád mě pozoroval koutkem oka.

Když se ujistil, že se mi sedí pohodlněji, rozjel se dopředu promluvit si s Tavishem. Znal i svoje muže a já věděla, že mu Tavishova ranní zahořklost neunikla. Sven srovnal krok zvířete se mnou a sledovali jsme dvojici před námi. Tavish v jednu chvíli zaklonil hlavu a zachechtal se. Dlouhé husté černé vlasy mu přitom splývaly po zádech. Sven mi vyprávěl, že Rafe a Tavish se stali blízkými přáteli už po složení vojenské přísahy a že se spolu často zapletli do malérů. V paláci a ve městě byli skoro nerozluční. Připomnělo mi to moje bratry a neplechy, které jsme spolu vyváděli, a ucítila jsem důvěrně známé bodnutí stesku po domově. Poslední vidina ve Svatyni mi ukázala, že zpráva o Waltherově smrti už dospěla do Civiky. Dospěly tam i Komizarovy lži o mé zradě? Mám vůbec ještě nějaký domov, kam bych se mohla vrátit? Spíš bylo pravděpodobné, že Dalbreck už je jediným královstvím, kde na mou hlavu není vypsána odměna.

Zastavili jsme se dost dlouho před soumrakem. Našli jsme jeskyňu na závětrné straně hory, která nás trochu chránila před počasím. Byla jsem ráda, že jsme se utábořili brzy, protože jsem se cítila na pokraji sil a vyčerpaná. Zlobilo mě, že se té slabosti nedokážu zbavit silou vůle. Tohle byl pro mě nový a pokořující pocit, muset se kvůli naprostým maličkostem spoléhat na druhé. Musela jsem myslet na Aster a všechny ostatní, kteří celý život závisejí na přízni a milosrdenství jiných. Skutečná síla je jim odepřená, protože tu si uzurpuje hrstka mocných.

Trvala jsem na tom, že se dovnitř vbelhám sama, a rozhlížela jsem se po naší dnešní noclehárně. Rafe šel nasbírat dřevo na oheň. Když

se Tavish postaral o koně, prohlásil, že půjde Rafeovi pomoci se dřevem. „Budeme ho potřebovat hodně.“

Řekl to tak významně, až jsem pochopila, že tím mířil na mě. Ale nevíšimála jsem si ho a začala si na zemi rozbalovat pokrývky.

„Radši se posuď co nejlíc dozadu, princezno,“ poradil mi. „Tahle jeskyně je mělká a otevřená, nevyhřejeme jí tak dobře jako tu minulou.“

Otočila jsem se k němu. „To chápu, Tavishi. Ale aspoň zůstaneme *naživu*.“

Slyšela jsem šoupání bot, jak se na mě po té poznámce otáčeli i ostatní. Pak ticho. Vzduch byl napjatý očekáváním.

Tavish okamžitě vycouval. „Nic jsem tím nemyslel.“

„Samozřejmě že myslel,“ namítla jsem a vykročila k němu. „Máš schopnosti, které nesmírně obdivuju, Tavishi. Pomohly zachránit život mně i Rafeovi, a za to ti budu navždycky vděčná. Ale jsou i jiné schopnosti než fyzická síla. Tiché a nenápadné, ale stejně tak cenné, i když jim tak úplně nerozumíš.“

„Tak mu pomoz je pochopit.“

Otočila jsem se k ústí jeskyně. Rafe se vrátil s náručí roští.

Odložil ho a popošel mezi nás. „Pomoz je pochopit nám všem.“

Čekali, až něco řeknu. Obrnila jsem se proti známému pocitu selhání, který se mě zmocňoval při každé zmínce o daru. Jenže místo toho se mě zmocnil nový pocit, pocit jistoty a pevnosti. Poprvé v životě se mi při zmínce o daru nespíral žaludek. Hanba, kterou jsem vždycky cítila na morrighanském dvoře, se nedostavila. Neměla jsem potřebu omlouvat se jim za to, co nedokážou – nebo nechtějí – chápat. Bylo to jejich břemeno, ne moje.

Dokulhala jsem k Rafeovu kordu, který ležel v pochvě na podlaže jeskyně. Rychle jsem ho tasila a podržela ve výšce. „Tohle je tvoje síla, Rafe. Pověz mi, je tichá, nebo hlučná?“

Zmateně se na mě zadíval. „Je to kord, Lio.“

„Hlučná,“ navrhnul Jeb. „Aspoň v bitvě je to hlučná síla. A smrtící.“

Sven se naklonil k hrotu a jemným tlakem ho sklonil k zemi, aby mu nemířil do obličejce. „Může to být i tiché varování, když ti jen visí u boku.“

„Je to kalená ocel,“ prohlásil pragmaticky Tavish.

„Takže co to je?“ zeptala jsem se. „Kov? Hluk? Ticho? Smrt? Varování? Ani vy se na tom neshodnete.“

„Kord může být spoustou věcí, ale...“

„Definujete ho termíny ze světa, který je vám důvěrně známý, který můžete vidět, cítit a hmatat. Jenže co když je tady svět, který hovoří jiným způsobem? Co když jsou jiné způsoby, jak vidět, slyšet, vnímat? Necítili jste někdy něco hluboko v sobě? Nezahlédli jste to koutkem oka nebo pod víčky? Neslyšeli jste hlas, který mluvil jen ve vaší hlavě? A sice jste si tím nebyli jistí, ale srdce se vám hned rozběhlo o něco rychleji? Teď si to znásobte desetkrát. Někteří z nás mají možná tu schopnost hlubší.“

„Vidět bez očí? Slyšet bez uší? Mluvíš o magii.“ Tavish se ani nesnažil zamaskovat cynismus v hlase.

Kupodivu mi to připomnělo sebe samotnou, když jsem o tom poprvé mluvila s Diharou. Vzpomněla jsem si na její slova: *Co je magie jiného než způsoby, které jsme ještě nepochopili?* Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, není to magie. Je to něco hluboko uvnitř, co je naší součástí stejně jako naše krev nebo kůže. Tak přežili Předkové. Když přišli o všechno ostatní, museli se vrátit k jazyku poznání pohřbenému hluboko v nich, jinak by nevydrželi. Někteří v tom byli silnější než jiní, a ti pak pomáhali přežít těm slabším.“

Nedůvěra v Tavishových očích přetrvávala. „Bylo to jen pár slov, cos slyšela, a navíc jsi napůl spala,“ zabručel. „Víš jistě, že to nebyl jen vítr?“

„Ty máš vždycky jistotu, pokud jde o tvoje schopnosti? Víš jistě, že tvoje navrhovaná taktika bude zabírat tak, jak má? Ví Orrin vždycky jistě, že jeho šíp poleťte rovně? Když někdo z vás tasí kord, víte s naprostou jistotou, že jím skolíte nepřítele? Ne, nejsem si vždycky jistá svým darem, ale vím naprosto jistě, že to, co jsem slyšela dneska ráno, *nebyl jen vítr*, jak říkáš.“

Rafe přistoupil blíž. Tvář měl zachmuřenou podmračením. „A co jsi slyšela, Lio? Pověz nám to všechno.“

Z jeho pohledu mě zamrazilo. On věděl, že si něco nechávám pro sebe.

„Že si máme pospíšet,“ vyslovila jsem to, co už ode mě věděli. Pak jsem se nadechla a zopakovala jim to to celé: „Pospíšet, nebo všichni zemřou.“

Zavládl napjaté ticho. Tavish, Sven a Orrin si vyměnili rozpačité pohledy. Pořád věřili v náš dlouhý náskok. Věděla jsem, že to je rozumné. Most je vážně poškozený. Sám Kaden mi vyprávěl, že jediný další přechod přes řeku je daleko na jihu. Ale taky jsem věřila tomu, co jsem slyšela.

„Nečekám, že mi tady na místě uvěříte každé slovo. Když mi Rafe pověděl, že jste nejlepší vojáci z Dalbrecku, nevěřila jsem, že se dostanete živí až do Svatyně, natož že nám pomůžete utéct. Vy jste ale dokázali, že jsem se mýlila. Někdy stačí zasadit semínko důvěry, aby rostlo dál. Třeba je tohle pro vás ta chvíle, kdy zapustilo kořínky.“

Tavish se kousl do rtu a konečně přikývl. Vratké příměří.

Rafe si očistil z rukávů listí i prach a pokusil se rozptýlit napětí. „Teď už jsme daleko, kde nás nenajdou, a na tom záleží,“ prohlásil. „A míříme domů. Jestli dřív neumřeme hladu. Nejdřív uděláme večeri.“ Ostatní se ochotně podřídili a dali se do chystání jídla a příprav na přenocování. To bylo něco solidního, čemu všichni rozuměli.

Během dalších pár dní jsem své záchránce začala poznávat líp. Když se Rafe vydal na průzkum na vyvýšeninu nebo zkoumat jednu ze stezek za rozcestím, jela jsem vždycky vedle jednoho z nich. A Rafe to dělal celkem často. Tvrdil, že pátrá po vendských hlídkách, které by tudy mohly projíždět. Já ho ale podezírala, že spíš nevydrží jen tak pomalu poklusávat. Po týdnech, kdy byl zavřený ve Svatyni a nutil se k nečinnosti, se konečně osvobodil, a jeho dlouho potlačovaná energie zřejmě potřebovala uvolnění. Pokud mi jeho úsměv připadal odzbrojující už předtím, teď jsem mu propadla úplně. Když se vracel z těch rychlých vyjížděk, tváře měl zarudlé horkem, vlasy rozfoukané větrem a obličej mu zářil nenuceným šťastným úsměvem. Když jsem to viděla, všechno mě bolelo touhou být s ním sama, někde v soukromí.

Často jsem přistihla Svena, jak pozoruje Rafea s výrazem, který mi připadal jako otcovská pýcha. Jednou jsem se ho zeptala, jak dlouho už je Rafeovým pobočníkem. Odpověděl mi, že mu ho předala rovnou kojná. Obrazně řečeno, ale plus mínus je s ním od narození.

„To je hodně dlouho. Vychovals z něj dobrého vojáka.“

„Víc než to. Příštího krále.“

Ano, ta hrdost byla nezaměnitelná. „A přece jsi ho nechal, aby se za mnou vydal přes Cam Lanteaux?“

Sven si odfrknul. „Nenechal jsem ho. Vlastně jsem se mu to snažil rozmluvit, jenže on se nedal zastavit. Ztratil svůj poklad a byl odhodlaný ho získat zpátky.“

Navzdory chladnému vzduchu se mi hrudí rozlil hřejivý pocit. „Ale všichni jste přitom tolik riskovali. S tou tvou tváří mě to mrzí.“

„Myslíš tohle?“ ukázal na svou jizvu. „Tsss, to nic není. Jak si ze mě tíhle mladí darebáci pořád utahují, nejspíš je to vylepšení, nemluvě o tom, že s tím budu budit větší respekt. Počkej, až mě takhle uvidí noví kadeti. Třeba to i v králi rozkřísne jiskřičku milosrdenství.“

„Bude se na tebe zlobit, že jsi Rafea nezastavil?“

„Mou povinností je držet dědice dál od nebezpečí. Kdežto já ho prakticky dopravil do jeho chřtánu.“

„Proč jsi to udělal?“

„Už jsem ti říkal, princ se rozhodl.“ Odmlčel se, jako by sám uvažoval nad vlastními pohnutkami. „A bylo načase.“

Při rozhovorech se Svenem jsem rychle pochopila jedno – vůbec nebyl jako ten arogantní chvástal guvernér Obraun, na kterého si hrál. Teď už neplácal jedno přes druhé, pečlivě vážil slova. Tam ve Svatyňi byl jako nadutý žvanil stejně přesvědčivý jako Rafe v roli intrikánského dvořana. Koneckonců Rafe byl jeho dlouholetým žákem. Svenovy dlouhé odmlky mě přiměly k zamyšlení, co se mu honí hlavou.

Zato Orrin mi připomínal Aster. Když začal mluvit, byl jen těžko k zastavení.

Jeb byl z celé party nejpozornější. Jako by si mě adoptoval coby další sestru. Zjistila jsem taky, proč si ho ostatní dobírali kvůli těm náhradním kalhotám. Prozradili mi na něj, že u nich v paláci je to známý

hejsek, vždycky oblečený podle poslední módy. Jeho matka byla královnina vrchní švadlena.

„Když do Dalbrecku přivezli tvoje truhlice, vypukl pořádný poprask. Všichni byli zvědaví, co je uvnitř.“

Málem jsem už zapoměla, že před mým odjezdem do Dalbrecku poslali napřed kočáry s mým oblečením a osobními věcmi. „A co se s nimi stalo? Spálili jste je? Ne že bych vám to měla za zlé.“

„Ne.“ Jeb se rozesmál. „Všichni se nejdřív chtěli podívat, co je uvnitř. Jenže z otevírání kufrů se stal dýchánek jen pro zvané, kterého se všichni chtěli zúčastnit. Měly to udělat švadleny, ale moje sestry i královna se shlukly kolem a dívaly se, jak má matka větší tvoje šaty do skříni. Pro případ, že by se okolnosti změnily.“

Neudržela jsem se a odfrkla si. „Jaké okolnosti? Jako že by se ukázalo, že můj útěk byl jen nedorozumění? Že jsem omylem zamířila do jiného kostela?“

Jeb se ušklíbl. „Matka mi vyprávěla, že v truhlicích bylo něco jiného, než všechny čekaly. Že tvoje šaty byly krásné a elegantní, ale...“ Hledal správné slovo. „Jednoduché.“

Potlačila jsem smích. Podle morrighanských měřítek byly pompézní. Matka si dala záležet, aby mi do Dalbrecku pořídila celou novou výbavu, protože tamní dvůr byl pověstný posedlostí módou. Já ale odmítala příliš křiklavé modely a trvala jsem na tom, že tam chci odvézt i svoje běžné oblečení.

„Moje matka z toho byla nadšená,“ vykládal dál Jeb. „Říkala, že to dokazuje respekt, že nechceš zastínit ostatní dámy ode dvora. Samozřejmě hned vymyslela pár úprav, kterými by tvoje šaty vylepšila. Jenže královna pak nařídila, aby to všechno sbalili a poslali zpátky do Morrighanu.“

A tam je asi rychle spálili, pomyslela jsem si. Spolu s mojí podobiznou.

„Stalo se něco?“ zeptal se Jeb a mně došlo, že se mračím.

„Jen jsem uvažovala...“ Zastavila jsem koně a obrátila se k němu. „Jebe, když jsi poprvé přišel za mnou do pokoje ve Svatyni, tvrdil jsi, že jsi mě přišel odvézt domů. Kam domů jsi myslel?“

Zmateně se na mě zadíval. „Přece do Dalbrecku.“

Pochopitelně.

Později jsem o tom promluvila s Rafem a připomněla mu, že nejdřív musíme jet do Morrighanu.

„Naší prioritou je dostat se do bezpečí,“ namítl. „To znamená do dalbrecké pevnosti. Morrighan přijde na řadu potom.“

Tavish si ode mně zachovával odstup. Byl zdvořilý, ale když Rafe vyjel něco zařídít, nikdy se nenabídl, že pojede místo něj vedle mě. Očividně se mnou nechtěl být sám.

Rafe byl dál plný neklidu a neustále odjížděl něco zjistit nebo prověřit. Dnes jsme ráno sotva vyjeli, když mi oznámil, že se vyjede podívat na vrchol kopce, jestli neuvidí nějakou zvěř. Zavolal na Svena, aby ho u mě vystřídal, ale tentokrát se nabídl Tavish. I Rafe si všiml, jak je to neobvyklé, a když odjížděl, tázavě na mě zvedl obočí.

Tavish se ze začátku snažil jen o zdvořilý hovor, ptal se na moje záda a říkal, že příští týden by mohl vytáhnout stehy. Cítila jsem ale, že myslí na něco jiného.

„Nikdy jsem neodpověděl na tvou otázku,“ zamumlal konečně. „Jakou?“

Ohlédl se na zbytek našeho průvodu a najednou začal z jiného soudku. „Rafe byl proti tomu, postavit vor ze sudů a prken, ale já mu slíbil, že to bude fungovat.“ Odmlčel se, odkašlal si. „Když jste nám ve vodě zmizeli z očí, byl jsem si jistý, že to ani jeden z vás nepřežije. Ty hodiny, kdy jsme po vás pátrali...“ obočí se mu v podmračení stáhla k sobě, „... byly to nejdelší hodiny v mém životě.“

„Nebyla tvoje vina, že jsme spadli...“

„Byla to moje vina,“ opravil mě. „Je to moje práce. Představit si ten nejhorší scénář a vymyslet, jak ho odvrátit. Kdybych...“

„Kdybych neměla ty šaty,“ přerušila jsem ho. „Kdyby schůze Rady neskončila tak brzo. Kdyby Komizar nezabil Aster. A hlavně, kdybych se provdala za Rafea tak, jak to bylo v plánu. I já můžu hrát tohle ‚co by, kdyby‘, Tavishi. Vlastně je to něco jako můj koníček, ale už jsem zjistila, že to je nekonečná hra, která nemá vítěze. Ať má člověk sebelepší nadání, sebevětší dar, nemůžeš předvídat všechno, co se stane.“

Nevypadal moc přesvědčeně. „A když jsme vás pak našli, pořád jsem nevěděl, jestli jsi živá. Ten Rafeův výraz...“ Zavrtěl hlavou. „Ptala ses mě, jestli mám vždycky jistotu, pokud jde o moje schopnosti. Až do toho dne bych vždycky odpověděl ano.“

„Tvůj plán sice nevyšel přesně tak, jak jsi to zamýšlel, ale stejně nás zachránil, Tavishi. Neříkám to, abych tě chlácholila, ale protože je to pravda. Tvůj plán nám poskytl šanci. Bez něj by nás čekala jistá smrt. Tohle vím, a ty tomu musíš věřit taky.“ Odkáslala jsem si, jako by mě něco dráždilo v krku, a dodala povýšeným tónem: „Vlastně ti to jako tvá budoucí královna přikazuju.“

Jeho vážným výrazem probleskl úsměv. Jeli jsme dál, tentokrát v přátelském mlčení, a já přemýšlela o vině, kterou si v sobě Tavish ty poslední dny nesl. I o vině, která stále vévodila mým úvahám.

„Ještě něco,“ ozval se konečně. „Nerozumím tomu způsobu, jak víš některé věci, ale budu se snažit to pochopit. Splete se ten dar někdy?“

Jestli se splete? Okamžitě jsem si vybavila Kadenovo tvrzení, že jsem s ním ve Vendě a on drží u boku dítě. A na sen, který se mi neustále vracel, o tom, jak mě Rafe opouští.

„Ano. Někdy,“ odpověděla jsem. Někdy se musí mýlit.

KAPITOLA DEVÁTÁ

KADEN

Snažit se pomáhat Grizovi z koně bylo jako snažit se strhnout na zem medvěda.

„Dej ze mě ty pracky pryč!“ hulákal.

„Pšššt!“ tišil jsem ho už posté. Bolestí zapomínal na opatrnost a jeho úpění se neslo kaňonem. „Co když jsou ještě tady?“

Pustil jsem jeho opasek a Griz spadl na zem. Strhnul mě s sebou a oba jsme se svalili do sněhu.

„Jeď dál beze mě,“ zasténal.

Byl jsem v pokušení. Ale potřeboval jsem ho. Mohl mi být užitečný. A nebylo pochyb o tom, že on potřebuje mě.

„Přestaň hekat a vstávej.“ Zvedl jsem se a natáhl k němu ruku, abych mu pomohl. Měl mrtvou váhu poraženého býka.

Griz nebyl zvyklý na nikoho spoléhat, a už vůbec ne přiznat slabost. Sečná rána na boku už mu zase začala krváčet. Potřeboval by to ošetřit líp, než dokázaly moje chvatně vyměňované obvazy. Zamumlal nadávku a přitiskl si na ránu dlaň. „Jdeme.“

Prohlédli jsme stopy před jeskyní.

Griz rozdopl podrážkou zamrzlý otisk koňského kopyta. „Měl jsem pravdu. Ten starý trouba je vzal sem.“

Svěřil se mi s tím, že on a takzvaný guvernér Obraun mají jistou společnou minulost, která zahrnovala i tuhle jeskyni – tady se spolu schovávali, když utekli ze zajateckého pracovního tábora. Obraun se

ve skutečnosti jmenoval Sven a byl to důstojník Dalbrecké královské armády. Jeho klam mě nepřekvapil tolik jako Grizův. Tušil jsem, že spousta lidí předstírá, že je někým jiným než ve skutečnosti, ale Grize bych nikdy nepodezíral, že by byl něčím jiným než horlivě loajálním členem Rahtanu. Ne mužem, který prodává informace různým královstvím. I když se plamenně hájil tím, že Vendu nikdy nezradil. Jenže už spolupráce s nepřitelem je zrada.

Sklonil jsem se a zadíval se blíž na lidské i koňské stopy. Některé podkovy patřily dalbreckým koním, ale jiné vendským.

„Prostě se zmocnili několika našich koní, to je všechno,“ zabručel Griz.

Anebo je dostihl někdo další.

Stál jsem a sledoval stopy, které mizely v borovém lese před námi. Mířili na západ, což znamená, že je nikdo neodvážel zpátky do Vendy. Jak se dostali k vendským koním?

Zavrtěl jsem hlavou.

Vor. Ustájení koně, přichystané zásoby.

Tohle byl dlouhodobý plán. Možná na něm pracovali od chvíle, kdy Lia překročila hranice Vendy. Jediný závěr, k němuž jsem dospěl, byl ten, že mě od začátku využívala. Že každé milé slůvko z jejích úst mělo svůj účel. Probral jsem je všechna. Tu poslední noc, když mi řekla o své vidině, ve které jsme spolu... když se mě ptala na matku...

Z toho se mi pořád zvedal žaludek. Lia byla jediný člověk, před nímž jsem kdy nahlas vyslovil matčino jméno. *Já ji vidím, Kadene*, tvrdila. *Vidím ji v tobě každý den*. Jenže teď už mi došlo, že kdykoli se na mě podívala, viděla jednoho z nich. Dalšího barbara, někoho, komu nedůvěřuje. I když mě ale oklamala, její náklonnost k našim lidem byla opravdová. To nemohla předstírat. Pořád jsem ji viděl, jak stojí na hradbách a obětuje vzácné vteřiny, kdy už mohla být na útěku, aby si naposledy promluvila s Vendány.

Prohlédli jsme vnitřek jeskyně a v písčité půdě našli krvavé skvrny, nejspíš z nějakého uloveného zvířete – nebo možná z jejích ran. A pak jsem spatřil kousek látky, ne větší než můj palec. Rudý brokát. Byl z jejích šatů – důkaz, že se Lia dostala až sem. Pokud mohla odjet na koni, znamená to, že je pořád naživu. O téhle možnosti jsme

s Grizem nemluvili. Její tělo se sice neobjevilo nikde po proudu, ale to neznamenalalo, že nemohlo vězet v nějaké tůni pod břehem, skryté pohledům.

„Nejsou daleko,“ ozval jsem se.

„Tak na co čekáme?“

Najděte ji.

Nesměli jsme ztrácet čas.

Podíval jsem se na Grize. K čemu mi doopravdy bude? Dokázal sotva udržet kord, i ve zdravé ruce. Bez něj budu mnohem rychlejší.

„Sám nic nezmůžeš,“ ozval se, jako by mi četl myšlenky.

Vypadalo to, že mi stejně nic jiného nezbývá. Jenže Griz mohl aspoň zapůsobit svým odstrašujícím zjevem. Předstírat sílu. Možná je to jediná výhoda, kterou potřebuju.

KAPITOLA DESÁTÁ

Vyšla jsem z jeskyně a rozhlédla se po krajině. Zasáhla mě nádhera stromů oděných v bílé i nesmírné, posvátné ticho jako v Sacristě. Až na ten neartikulovaný šepot, který se proplétal korunami stromů. *Pšššš*. Ne doslova varování, ale přispívalo to k tísnivému pocitu, který mi svíral plíce. Každé ráno to bylo stejné, varování, které mě krátce zaskočilo a zase vyvanulo. Jak jsme ujížděli dál, varování byla stále nezřetelnější, rozplývala se stejně jako moje obavy.

V posledních dnech jsem se konečně dočkala času tráveného s Rafem, za který jsem se modlila tam na druhém břehu řeky. Samozřejmě že v doprovodu jeho čtyř přátel jsme nikdy nebyli sami, takže jsme projevy vzájemné náklonnosti museli držet na uzdě. Aspoň jsme ale měli ten čas, kdy jsme jeli vedle sebe a povídali si.

Vyprávěli jsme si o dětství a o tom, jakou roli jsme hráli doma u dvora. Ta jeho byla mnohem smysluplnější než moje. Líčila jsem mu, jak jsem přiváděla tetu Clovis k zoufalství, protože jsem nikdy nedokázala splnit její požadavky na úroveň ručních prací. „A co tvoje matka?“ zeptal se.

Má matka. Ani jsem nevěděla, jak mu odpovědět. I pro mě byla záhadou. „Nad tetinými povzdechy krčila rameny,“ řekla jsem. „Tvrдила, že je pro mě zdravé běhat a hrát si s bratry. Podporovala mě v tom.“

Ale pak se něco změnilo. Dřív byla vždycky na mé straně, když jsem oponovala královskému rádci, ale najednou si jeho rady začala

brát k srdci. Dřív na mě nebývala přísná, pak najednou rychle ztrácela trpělivost. *Prostě uděláš, co jsem řekla, Arabello!* A hned jako by ji to zamrzelo, téměř omluvně mě objímala a šeptala mi s usazenými očima. *Prosím, udělej, co po tobě chci.* Když jsem měla první měsíční cyklus, běžela jsem za ní do komnaty, zeptat se na dar, který se u mě zatím neprojevil. Matka seděla u krbu a vyšívala. Oči jí zaplály hněvem, píchla se do palce, z břicha prstu jí vytekla krůpěj krve a potřísnila výšivku, na níž pracovala už týdny. Zvedla se a hodila látku do ohně. *Až dar přijde, tak přijde, Arabello. Nebud' tak nedočkavá.* Po tomhle už jsem se o daru zmiňovala jen obezřetně. Styděla jsem se, myslela jsem, že matka asi v nějaké vidině spatřila mou nedostatečnost. Vůbec jsem netušila, že mou neschopnost vnímat dar způsobila sama. „Myslím, že matka se na tomhle všem nějak podílela, ale nejsem si jistá jak.“

„Na čem všem?“

Kromě trvalé kavah na mém rameni jsem nevěděla, jak to pojmenovat. „To ona mě chtěla poslat pryč, do Dalbrecku.“

„Ale až po tom, co tvoje rodiče oslovil můj otec. Nezapomínej, že to byl jeho nápad.“

„Souhlasila s tím až moc ochotně,“ namítla jsem. „Můj podpis na satební smlouvě ještě ani neoschl, a už povolala švadleny.“

Ve tváři se mu mihlo překvapení, a pak se rozesmál. „Zapomněl jsem ti to říct. Našel jsem tvoje satební šaty.“

Zastavila jsem koně. „Co že jsi?“

„Vytáhl jsem je z křoví, když jsem tě stopoval. Byly roztrhané a špinavé, ale nezabraly moc místa, a tak jsem je strčil do brašny.“

„Moje šaty?“ vydechla jsem nevěřícně. „A pořád je máš?“

„Ne, tady ne. V Terravinu mi připadalo riskantní mít je u sebe, takže jsem je při první vhodné příležitosti strčil za staré koryto uskladněné na půdě. Teď už je asi dávno našel Enzo a vyhodil je.“

To leda Berdi, Enzo určitě ne. Ten nikdy neudělal víc, než musel, natož aby sám uklízel na půdě.

„A proč sis je u všech bohů nechával?“ podivila jsem se.

V očích mu zahrál úsměv. „To nevím tak jistě. Možná jsem chtěl mít něco, co vztekle spálím, když se mi nepovede tě dostihnout.“ Nesouhlasně se zamračil. „Nebo tě s nimi možná uškrtit.“

Potlačila jsem ušklíbnutí.

„A možná ve mně ty šaty probouzely zvědavost na dívku, která je nosila,“ pokračoval. „Tak statečnou, že udělala dlouhý nos na dvě království.“

Zasmála jsem se. „Já? A statečná? Myslím, že v našem království by to tak nikdo nenazval, a ve vašem taky nejspíš ne.“

„Pak by se pletli. Ty jsi statečná, Lio. Věř mi.“ Naklonil se ke mně, aby mě políbil, ale vyrušilo nás zaržání Jebova koně kousek za námi.

„Asi všechny zdržujeme,“ prohodila jsem.

Rafe se zamračil, škulbl otěžemi a vyrazili jsme.

Tak statečnou, že udělala dlouhý nos na dvě království. Napadlo mě, že mí bratři to asi vnímali stejně, ale rodiče jistě ne – a ani vláda.

„Rafe, napadlo tě někdy, proč jsem měla já jet do Dalbrecku, aby se zpečetilo naše spojenectví? Nedosáhlo by se stejného cíle, kdybys ty přijel do Morrighanu? Proč je to vždycky žena, kdo se musí všeho vzdát? Moje matka musela opustit svůj domov. Waltherova Greta taky. Princeznu Hazelle z Eislandie odvezli na lodi do Candory, aby pojistila jejich alianci. Proč to není muž, kdo změní domov a najde novou vlast v zemi své manželky?“

„Já bych to udělat nemohl, protože jednou budu vládnout Dalbrecku. A to by z vaší země nešlo.“

„Ještě nejsi král. Byly tvoje povinnosti prince důležitější než moje povinnosti princezny?“

„Jsem taky voják dalbrecké armády.“

Vzpomněla jsem si na matčina slova, že i já jsem vojákem otcovy armády. Tak mou povinnost vůči zemi nazvala v den mé svatby. „A já morrighanské,“ odpověděla jsem.

„Vážně?“ opáčil pochybovačně. „A neuvažovalas, co všechno můžeš získat jako má královna?“

„A ty jsi neuvažoval, co bys mohl získat jako můj král?“

„Chceš říct, že ses plánovala zbavit svých bratrů?“

Povzdychla jsem si. „Ne. Walther by byl skvělý král.“

Rafe se pak vyptával na mého nejstaršího bratra a já mu poprvé dokázala odpovídat bez slz v očích. Vyprávěla jsem o Waltherově laskavosti, trpělivosti, o tom, jak mě všemožně povzbuzoval. „To on mě

naučil házet nožem. Jeho poslední slova ke mně byla žádost, abych nepřestávala cvičit.“

„To byl ten nůž, kterým jsi zabila Komizara?“

„Ano. Je to příhodné, vid? A když jsem ho ubodala, zabila jsem s ním Jorika. Nechala jsem mu ho trčet z hrdla. Teď už ho nejspíš někdo sebral a prodal na *jebendře*. Anebo ho Malich nosí u pasu na důkaz své nehynoucí náklonnosti ke mně.“

„Vážně myslíš, že Malich je novým Komizarem?“

Pokrčila jsme ramený. Jistá jsem si nebyla, ale ze všech členů Rah-tanu mi on připadal nejkrutější, s nejsilnější touhou po moci. Aspoň tedy z těch, kteří zůstali naživu. Hrudník mi sevřely obavy. Jak se teď daří lidem, kteří mě tenkrát poslouchali z náměstí? Co si mysleli, když jsem zmizela? Nějaká moje část byla dál s nimi.

„Povídej mi o vašem království,“ pobídla jsem Rafea. „Nebudeme marnit čas řečmi o verbeži jako Malich.“

Rafe znovu prudce přitáhl koně a střelil varovným pohledem přes rameno, jako by dával ostatním najevo, ať si od nás drží odstup. Potom se otočil na mě. Rty měl pevně sevřené. Na chvíli se odmlčel a pomohl mi se v sedle narovnat. „Co je?“ zeptala jsem se.

„Když jsi putovala přes Cam Lanteux... oni... někdo... ublížil ti někdo z nich?“

A bylo to tady. Konečně.

Už jsem si říkala, jestli se mě na to někdy zeptá. Rafe se zatím nikdy nezmínil o těch měsících, kdy jsem byla sama v pustině se svými vězniteli. Nechtěl vědět, co se stalo, jak jsem přežila, co se mnou dělali. Vyhýbal se taky všem zmínkám o Kadenovi. Jako by v něm prudce hořel plamen, k němuž si nedovolil se ani přiblížit.

„Koho *někoho* máš na mysli?“

Uhnul pohledem. „Malicha,“ zamumlal. „O tom jsme mluvili.“

Ne, nešlo mu jen o Malicha. Pod hladinou se pořád mihotal Kaden. A teď šlo víc o něj než o kohokoli jiného.

„Cesta přes Cam Lanteux byla těžká, Rafe. Většinou jsem měla hlad. Pořád jsem měla strach. Ale nikdo z nich se mě nedotkl. Ne tak, jak si myslíš. Na to ses mě mohl zeptat už dávno.“

Čelist mu zaškubala. „Čekal jsem, až o tom začneš sama. Nevěděl

jsem, jestli pro tebe není moc bolestné o tom mluvit. Mně záleželo jen na jednom: abys to přežila, abychom mohli být spolu.“

Ušklíbla jsem se a kopla svou botou do jeho. „A teď jsme spolu.“

Když jsme si večer našli místo na nocleh, které nabízelo aspoň jistý úkryt před živly, předčítala jsem jim nahlas z Gaudreliny poslední vůle. Všichni fascinovaně poslouchali.

„To vypadá, že Gaudrel byla tulačka,“ ozval se Rafe.

„Ale bez barevného vozu,“ dodal Jeb.

„A bez těch dobrých šalvějových koláčků,“ přizvukoval Orrin.

„Tohle bylo krátce po zkáze,“ vysvětlila jsem jim. „Ona a další, kteří přežili, se prostě snažili nějak protlouct. Myslím si, že Gaudrel mohla být svědkyně zkázy. Že patřila k Předkům.“

„To dalbreckým dějinám moc neodpovídá,“ namítl Sven.

Došlo mi, že dalbrecké dějiny vlastně neznám. Protože se jejich království odštěpilo od morrighanského (po mnoha staletích existence Morrighanu), předpokládala jsem, že vnímají historii stejně jako my. Ale nevnímali. Sice stejně jako my uznávali, že zakladatel jejich říše princ Breck byl vyhnanecem z Morrighanu, ale jejich popis zkázy a následujících let byl odlišný. Zřejmě víc vycházel z příběhů nomádských klanů, které pomohly vyhoštěnému princovi bezpečně přejít území stolových hor na jihu.

Zřejmě jsem tady narazila na další dějiny, které byly v rozporu s naší Knihou svatého písma. Podle dalbreckého výkladu, aspoň jak mi to vyprávěl Sven, byl počet těch, kteří přežili katastrofu, přesně známý: zůstalo přesně tisíc vyvolených. Rozešli se do čtyř světových stran, ale ti nejsilnější a nejodvážnější zamířili na jih, do země, ze které se později stal Dalbreck. Breck je všechny shromáždil a položil základy království, které se mělo stát větším než všechna ostatní. A pak už to bylo jen o hrdinech a bitvách a rostoucí moci nového království, které se těšilo přízni bohů.

Jediné, v čem se dějepisci obou království shodovali, byla zkáza, po níž přežili jen Vyvolení. Obrovská bouře, která po sobě nechala pustou zemi.

„Varovala jsem Vendu, aby se netoulala daleko od tábora,“ předčítala jsem nahlas z Gaudreliny závěti. „Stokrát jsem ji varovala. Byla jsem jí víc matkou než sestrou. Narodila se až léta po bouři. Necítila, když se země chvěla. Neviděla, jak rudne slunce. Neviděla, jak černá obloha. Neviděla, jak na obzoru šlehají plameny a polykají vzduch.“

Četla jsem jim ještě další pasáže a pak jsem zavřela knihu na noc, ale popis bouře zůstal mezi námi. Potom jsme s v duchu uchýlila ke Gaudrelině popisu. Kde byla pravda? *Země se zachvěla a na obzoru vyšlehl oheň.* Tohle byla pravda, tohle Gaudrel doopravdy viděla.

A já to viděla taky.

Když mi Komizar ukázal své vojenské město, když vyšlehly plameny z jeho brezalotů, země se zachvěla, jeho testovací pole zbarvila oblohu měděným dýmem a ten zahalil horizont.

Sedm hvězd. Možná, že zkáza nepřišla z nebes.

Možná za ni i tehdy mohl Drak mnoha tváří.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

RAFE

Liina otázka ve mně zůstala vězet jako zabodnutá tříska. *Proč sis je u všech bobů nechával?*

Namáhavě jsem pátral po odpovědi, protože jsem sám nevěděl. Když jsem ty šaty našel a namáhavě je vyprošťoval z trní, opakovaně jsem na ni nadával. *Bobové, jsem princ Dalbrecku! Proč tady uklízím stopy po nějaké rozmazané holce na útěku?* Když jsem ty šaty vytáhl a podržel je před sebou, měl jsem ještě větší vztek. Nejsm jako Jeb, abych se vyznal v látkách a módě, ale i já jsem vnímal tu nesmírnou krásu. Naprosté pohrdání té holky prací jiných ještě přizivilo mou zuřivost. Což pořád nevysvětluje, proč jsem je nacpal do sedlové brašny.

Teď už jsem to chápal. Nechtěl jsem je ani spálit, ani jí je hodit do tváře. Tehdy bych si to vůbec nepřiznal, ale mohla za to výzva na její dopadení, o níž jsem se doslechl. Její vlastní otec na ni vyhlásil hon, jako by byla divoké zvíře. Zastrčil jsem ty šaty do brašny, protože jsem věděl, že po její stopě vyrazí i další. A nechtěl jsem, aby je našli. Nebo ji.

Konečně jsem dojel na hřeben, odkud jsem měl výhled na cestu za námi. Čekal jsem a studoval krajinu. Kolik výmluv si pro Liu ještě budu muset vymýšlet? Tentokrát jsem tvrdil, že se jedu podívat na údolí, do něhož jsme mířili. Nechtěl jsem jí dělat zbytečně starosti, jenže teď už nebyly zbytečné. Zahlédl jsem to, co jsem celou dobu vyhlížel, a rozjel se dolů, abych o tom pověděl ostatním.

„Jedte,“ zašeptal jsem Tavishovi. „Ani ne půl kilometru zpátky. Objedte to z jihu. Tam je dobrá skrýš a budete po větru, takže na vás neupozorní koně. Přes stromy nevidím, kolik jich je. Já zůstanu s ní.“

Tavish přikývl a všichni odcválali.

Uvolnil jsem si popruh pochvy a uchopil jílec, právě když se Lia vybelhala z ostružiní. Ustaraně se zamračila. „Kam jedou?“

Pokrčil jsem rameny. „Zahlédl jsem hejno hus. Dostali chuť na šťavnatou husí pečínku k dnešní večeři.“

„Nechápu. Myslela jsem, že spěcháme, abychom už byli v údolí.“

„Do setmění je spousta času, a večer budeme potřebovat jídlo.“

Přimhouřila oči. „A to museli jet *všichni*?“

Odvrátil jsem se a předstíral, že hledám něco v sedlové brašně. „Proč ne? Orrin není jediný, kdo miluje lov.“

Za zády mi zavládlo ticho. Představil jsem si ji, jak stojí s rukama v bok. Stejně jsem nečekal, že mi na to skočí.

Když jsem se otočil, měla hlavu skloněnou ke straně v mlčenlivé výčitce.

„Když jsem byl nahoře, něco jsem zahlédl mezi stromy,“ vysvětlil jsem jí. „Ještě daleko za námi. Nejspíš stádo jelenů, ale stejně jsem je poslal, aby to prověřili.“

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Věděla jsem, že to nejsou jeleni.

Uteklo patnáct minut. Pak hodina.

„Neměli bychom se po nich jet podívat?“ navrhla jsem.

„Ne,“ odmítl Rafe, ale viděla jsem, jak neklidně přechází kolem. Rovná sedlo. Ruka se mu pořád vracela k jílci.

Konečně jsme zaslechli tlumené zafrkání koně v křoví a oba jsme se za tím zvukem prudce otočili.

Z lesa se vynořil Tavish. Za sebou vedl dva koně. „Jo, jo, jo!“ zahalekal. „Měls pravdu. Podívej, co jsme našli.“

Ostatní přijížděli za ním, a když Sven s hřebcem uhnul, zalapala jsem po dechu.

U všech bobů. To snad ne.

Udělal jsem dva kulhavé kroky směrem k nim, ale Rafe natáhl ruku a zarazil mě.

Orrin a Jeb měli v rukou luky a mířili šípy na srdce Kadenovi a Grizovi, které hnali pěšky. Jako by nevěděli, že pouhý kord dokáže skolit obra jako Griz, a pro jistotu si udržovali bezpečnou vzdálenost. Zbraně zajatců vzal Sven.

Rafe vykročil k zajatcům a nespouštěl pohled z Kadena. Kaden mu ho vracel stejně ledový. Dech se mi zasekl v plicích. Mezi nimi se nic nezměnilo. Oba měli v očích vraždu, i když Kaden nebyl v postavení, kdy by mohl něčím vyhrožovat.

„Tak se zase setkáváme, princí Jaxone.“

„Zase,“ opakoval Rafe tónem stejně mrazivým jako ranní vzduch. „Vypadá to, že jsi ujel pořádnou dálku pro nic za nic, ty *zabedněný ochlasto*.“

Kadenovy nosní dírky se rozšířily. Bezpochyby mu neunikla ironie toho, že mu Rafe vmetl do tváře jeho vlastní slova, vyřčená kdysi u mostu do Vendy.

„Co s nimi uděláme?“ zeptal se Tavish.

Rafe zíral na Kadenu tak dlouho, že mi to připadalo jako celá věčnost. Pak pokrčil rameny, jako by na tom nijak nezáleželo. „Zabijte je.“

Vrhla jsem se k němu a chytila ho za paži. „Rafe! Nemůžete je zabít!“

„A co s nimi mám dělat, Lio? Vztít je do zajetí? Podívej se, jak je tenhle obrovský!“ ukázal na Grize. „Nemám ani tolik provazu, abych ho svázal.“

„Mají provazy u sedel.“ Ukázala jsem na stočené lano upevněné na zadku Grizova koně.

„A co pak? Povezeme je s sebou svázané a oni budou čekat na první příležitost, aby nám prořízli krky a tebe odvezli zpátky do Vendy? Proč si myslíš, že jsou tady? Aby si s námi přátelsky poklábosili?“

Kaden udělal krok vpřed, ale Orrin i Jeb na něj zařvali, ať zůstane stát, a výhrůžně zvedli luky. Zastavil se. „Nechceme ji odvézt zpátky,“ prohlásil. „Přijeli jsme, abychom ji chránili a doprovodili do bezpečí. Hledají ji družina Rahtanu i vojáci z První gardy. Budou tady každou chvíli.“

Rafe se zasmál. „Ty ji chceš chránit a provázet? Máš mě za hlupáka?“

V Kadenových očích probleskl úsměv. „To je vedlejší, ne? Co je důležitější, Liin život, nebo tvoje pýcha?“

„Takže proto nás stopujete? Abyste ji chránili?“

„Dáváme pozor, jestli se neblíží jezdci z Vendy. Kdyby se objevili, zadrželi bychom je dřív, než by se k Lie dostali.“

„Prozatím jste jediní vendští jezdci široko daleko vy dva.“

Neměla jsem Rafeovi za zlé, že zpochybňuje Kadenova slova. I já jsem přemítala nad jeho motivací. Chce mě doprovázet do bezpečí?

Když je přesvědčený, že patřím do Vendy a k němu? Když mě při každé příležitosti ujišťoval, že nemůžu nijak uprchnout? Jenže očividně tu nějaká možnost byla. Protože oni dva se taky dostali přes řeku, i když byl most zničený. Moje nedůvěra se ozvala silněji.

Přikulhala jsem k zajatcům a odstrčila Rafea, který se mi v tom snažil zabránit. Udržovala jsem si bezpečný odstup a přísně se dívala na Grize. „Dej ruce za záda. Hned.“

Nejistě se na mě podíval, ale udělal, co jsem po něm chtěla. „Dobře,“ přikývla jsem. „A teď, až tě spoutají, mi musíš dát svoje slovo, že se nepokusíš utéct, a kdyby to zkusil Kaden, musíš mi slíbit, že ho sražíš k zemi.“

„Jak bych to asi mohl udělat se spoutanýma rukama?“ zeptal se.

„Je mi fuk, jak to uděláš. Sval se na něj. To ho zastaví. Slibuješ?“

Přikývl.

Rafe mě chytil za paži a odtáhl mě k sobě. „Lio, nemůžeme...“

Vyškulbla jsem mu svou ruku. „Rafe! Nemůžeme je zabít!“ Loupla jsem vyčítavým pohledem po Kadenovi. „Zatím,“ dodala jsem. Nařídila jsem mu, aby dal taky ruce za záda. Ani se nehnu, jen na mě zíral, jeho oči mě propalovaly, snažil se hodit vinu zpátky na mě, mlčky mi vyčítal, že jsem ho oklamala. „Už to nebudu opakovat, Kadene. Ruce za záda. Hned.“

Pomaloučku je přemístil dozadu. „Děláš chybu,“ ozval se. „Budeš mě potřebovat.“

„Svažte je,“ zavelela jsem Tavishovi a Svenovi. Ani jeden se nepohnul, dívali se na Rafea, čekali na jeho rozhodnutí.

Rafeova čelist byla křečovitě zařatá vzteky.

„Rafe,“ procedila jsem skrz zuby.

Ustoupil a pokynul Tavishovi a Svenovi, aby se do toho dali. Pak mě přitáhl za koně. Jeho zlost kypěla víc a víc. „Co je to s tebou? Na Grizovo slovo se nedá spolehnout a na Kadenevo ještě méně. To máme jet s nimi? Griz poruší slib při první příležitosti, kdy...“

„Neporuší.“

V Rafeově výrazu se mihlo podráždění. „Jak to můžeš vědět?“

„Protože jsem mu to přikázala, a on věří, že jsem jeho královna.“

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Údolí obrů nevypadalo tak, jak jsem čekala. V bujně zelené prohlubni pod námi stály obrovské hranaté zarostlé chrámy, které se ztrácely v zeleni a zlatavě barvě listů a táhly se v úhledných řadách do dálky, jako by si tam obři naskládali truhlice a ty porostl mech. Sven mi vysvětlil, že tohle bývalo tržiště Předků. Co to bylo za velkolepé poklady, že na své uskladnění vyžadovaly takhle pravidelnou strukturu? Řady staveb vedly celým údolím a mizely za nízkými kopci. Mezi nimi vyrůstaly stromy se zlatým listím, stěny pokrýval zelený mech a vinná réva. Z některých už zbyly jen ruiny, ale jiné zůstaly děsivě nedotčené, podobně jako ve Městě černé magie. Skoro jako by v nich Předkové ještě zůstávali. I z dálky jsem viděla pozůstatky cedulí, které kdysi vyznačovaly cesty. Jak to, že tohle město ušetřily plameny zkázy i zub času?

Napadlo mě, jestli i tohle místo patří mezi ta zakázaná, kterým se Griz a jeho soukmenovci vyhýbali ze strachu, že tam hlídkují temné duše Předků. On a Kaden kráčeli před námi, klikatě zdolávali svah hory nad údolím. Rafe jim nedovolil jet na koních. Tvrdil, že bude bezpečnější, když půjdou před Jebem a Orrinem, kteří na ně pořád mířili šípy, i když Kaden i Griz měli ruce pevně spoutané za zády.

„Ty bys je vážně chladnokrevně zabil?“ zeptala jsem se ho.

„Je to totéž, co on nařídil udělat se mnou.“

„Zub za zub? Tak to chodí mezi vojáky?“

Znovu podrážděně sykl skrz zuby. „Ne, nezabil bych je rovnou na místě. Nejspíš bych počkal, až Kaden horkokrevně udělá nějakou pitomost – což určitě udělá –, a zabil bych ho potom. Vlastně ne, počkej, pardon! Já zapomněl. Žádné strachy. Griz přece slíbil, že na něj upadne, kdyby něco. Pochopil jsem to doufám správně?“

Na jeho jízlivosti jsem odpověděla ocelovým pohledem. „Příště mu přikážu, aby upadnul *na tebe*. Nech si ten cynismus. Chtěla jsem se jen ujistit, že bys je chladnokrevně nezabil.“

Rafe si povzdychl. „Neuškodí, když si to budou myslet. Nevěřím jim ani jednomu, a máme před sebou ještě dlouhou cestu, než se dostaneme k pevnosti.“

„Jak dlouho víš, že nás sledují?“

„Už pár dní jsem měl podezření. Každé ráno jsem viděl bílý kouř. Z uhašeného ohně, jak jsem uhl. Jen nemůžu pochopit, jak nás tak rychle dohnali.“

„Já vím.“ Od chvíle, kdy se Kadenovi kolem rukou za zády stáhl poslední uzel, se mi v hlavě s ozvěnou rozléhalo jeho dávné tvrzení, že z Vendy se nijak jinak dostat nedá. Další z jeho lží. Nebo přede mnou přinejmenším vykresloval takový obrázek, z něhož jsem si mohla udělat jen jediný závěr.

„Kaden mě přiměl uvěřit, že nový most nahradil starou lávku, po které se přes řeku dostávali dřív. Myslím si, že ta lávka pořád existuje, je nedaleko od Svatyně, i když přecházet ji je nejspíš nebezpečné. Znamená to, že když se přes ni dostali Griz a Kaden, dostanou se i jiní. O tom pronásledování vojáky a Rahtanem možná nelhal.“

Rafe zvedl ruku a prohrábl si vlasy. Tohle slyšet nechtěl. Znamenalo to, že pokud vůbec máme nějaký náskok, pak jen díky tomu, že sníh zakryl naše stopy.

Před námi došlo k nějakému pozdvižení. Skřípění štěrku, ržání koní, do povětří se rozlétly rozčilené výkřiky.

Hej!

Zpátky!

Pozor!

Na cestě vypukl zmatek, koně šlapali jeden přes druhého. Rafe tasil kord. Já instinktivně vytrhla svůj, i když jsem nevěděla, před čím se chci bránit.

Orrinův kůň se vzepjal na zadních. I ostatní se snažili na úzké stezce zkrotit svá zvířata. Za pár vteřin se situace trochu uklidnila a my viděli, co se stalo. Griz upadl a přehradil cestu. Kaden klečel vedle něj a ječel, ať ho rozvážou, aby mu mohl pomoci.

Rafe nařídil všem zůstat na místech, jako by měl podezření, že je to trik. Seskočil z koně, aby prozkoumal situaci, ale rychle zjistil, že na místě, kde se Grizovi vyhrnula kazajka, má košili prosáklou krví. Obličej měl voskovitý a vlhký potem, a já věděla hned, že to není trik. Ta rána, kterou mu Jorik zasadil před tolika dny, pořád krvácela.

„Co se stalo?“ zeptal se Rafe.

„Nic,“ zavrčel Griz. „Dyž mi někdo pomůže na nohy...“

„Ticho,“ okřikl ho Kaden. Vzhlédl k Rafeovi. „To je z té bitvy na terase. Dostal ránu do boku. Snažil jsem se mu to převazovat, ale pořád se to nehojí.“

Griz na Kadena podrážděně zavrčel a pokusil se sám zvednout, ale Rafe ho špičkou boty přidržel na zemi. „Nehýbej se.“ Pak zavolal přes rameno na Tavishe: „Pojď se na to podívat.“

Orrin odtáhl Kadena o kus dál a nařídil mu, aby se posadil. Tavish začal prohlížet Grize. My ostatní jsme přešlapovali opodál a dívali se, jak Tavish stahuje Grizovi špinavou vestu a košili a rozřezává špinavé obvazy.

Když Sven viděl ránu, zaúpěl a já potlačila zachvění. Dvacet centimetrů dlouhá sečná rána byla pokrytá zčernalou krví a pokožka kolem zarudlá a zanícená. Z rány vytékal hnis.

Tavish zavrtěl hlavou a prohlásil, že tady na cestě s tím nic udělat nemůže. Potřebuje to vyčistit horkou vodou a pořádně prohlédnout, než se může dát do šití. „Dá to dost práce.“

Z toho, jak vyslovil *práce*, jsem pochopila, že i on pochybuje o výsledku. Klekla jsem si vedle Grize. „Máš u sebe nějaký thannis?“

Zavrtěl hlavou.

„Já mám!“ zavolal Kaden z místa o pár kroků dál, kde ho Orrin hlídal.

„Nebudu pít žádný thannis,“ zasténal Griz.

„Ticho!“ okřikla jsem ho. „Když ti řeknu, abys pil, budeš pít.“ Měla jsem ale na mysli spíš odvar, který by pomohl vytáhnout hnis z rány, až se dostaneme do údolí.

Tavish rozvázal Grizovi ruce, ale chtělo to společné úsilí Rafea, Jeba a Svena, aby obra zvedli ze země. O spoustu klení později se jim ho podařilo zvednout na koně. Už si nedělali starosti s tím, co by Griz mohl způsobit. Zato Kaden musel dál kráčet před námi pěšky, na jeho postavení se nic nezměnilo.

Sven jel vedle Grize, a když se obr v sedle zakymácel, Sven ho přidržel.

S tím vším pozdvížením jsme se zdrželi tak, že jsme do údolí dorazili až za soumraku. Kaden musel jít pět hodin se spoutanýma rukama za zády. Viděla jsem v jeho kroku vyčerpání, ale kupodivu to ve mně místo soucitu jen probudilo nový hněv. Kolik měsíců jsem byla já ve stejném postavení, vyhladovělá zajatkyně, pokořená a vyděšená, bez jistoty, jestli přežiju další den? Kaden netrpěl zdaleka tolik jako já. Zatím. Jediný znepokojující rozdíl byl v tom, že on si tohle vykoladoval sám. Proč sem doopravdy přijel?

Projžděli jsme po široké cestě obklopené děsivými hranatými obry. Mnohé z prastarých stěn a střežů zůstaly nedotčené. Nastalo krátké dohadování o tom, kde najít nejlepší úkryt – to znamená takový, který se dá bránit. Jen pro všechny případy.

Rafe a Tavish se poradili a vybrali jednu ruinu. Všichni jsme nasbírali nalámali tolik větví, kolik jsme dokázali najít, a nanosili je do rozlehlého stavení. Koně jsme vzali dovnitř s sebou. Vešla by se tam nejspíš celá armáda.

Sotva jsme rozdělali oheň, připravila jsem odvar z toho, co jsem našla v Kadenově brašně. Tavish si naostřil nůž a začal pracovat na Grizově ráně. Naše přístřeší mělo několik pater. Na zemi kolem nás se povalovaly velké kusy zdiva, které odpadly z vyšších pater. Grize jsme uložili na jednu z kamenných tabulí. Byl teď zesláblý a připadalo mi, že trochu blouzní, ale stejně ho museli přidržovat čtyři chlapi, když mu Tavish čistil ránu.

Kaden dostal rozkaz sedět na otevřeném prostranství, co nejdál

od výstroje i ohně. Já seděla na dalším kamenném bloku poblíž něj a hlídala ho s kordem v klíně. V nitru se mi ozýval zvláštní pocit jako po špatně stráveném jídle. Tísňivý, nepříjemný. Všimla jsem si jeho paží, pořád spoutaných za zády. V hrdle jsem cítila nakyslou pachuč.

Teď byl vězeň, stejný jakého předtím udělal on ze mě. Všechny jeho minulé činy, které jsem už odpustila a zapoměla, protože jsem podvědomě věděla, že mi zároveň zachránil život, se náhle vrátily. Stejně bolestné a živé, jako by to bylo včera. Cítila jsem provaz zadírající se do mých zápěstí a dusivou hrůzu, když jsem se snažila dýchat pod černou kápí na hlavě. Cítila jsem stud nad vlastním pláčem, když jsem upadla obličejem do písku. Moje city nebyly tak oslepující a výbušné jako tehdy, ale napjaté a potlačované, jako zvíře, které chodí dokola v kleci z mých žeber.

Kaden se setkal s mým pohledem, ale ten jeho neodhaloval nic: byl chladný, klidný, netečný. Chtěla jsem v jeho očích spatřit hrůzu. Strach. To co bezpochyby on viděl v mých, když jsem zjistila, že není obchodník s kožešinami, jak tvrdil, že není laskavý host ubytovaný v Berdině hostinci, kterého celé týdny tak přesvědčivě předstíral, ale vrah, který mě přijel zabít.

„Jaké to je?“ zeptala jsem se.

Snažil se dělat, že neví, o čem mluvím. Pokusila jsem se vytáhnout jeho strach na povrch. „Jaké to je, mít ruce spoutané za zády? Nechat se vláčet pustinou a nevědět, co s tebou bude dál?“ Vynutila jsem ze sebe dlouhý povýšený úsměv, jako bych si užívala výměnu našich rolí. „Jaké je být zajatcem, Kadene?“

„Nelíbí se mi to, jestli chceš slyšet tohle.“

Oči mě zapálily. Chtěla jsem slyšet mnohem víc. „Chci, abys škemral o propuštění. Abys musel zoufale prosit o život, tak jako jsem musela já.“

Povzdychl si.

„To je jediné, čeho se dočkám? Povzdechu?“

„Vím, že jsi trpěla, Lio, ale udělal jsem to, co jsem v tu chvíli považoval za správné. Nemůžu to vzít zpátky. Můžu se jen snažit to odčinit.“

Při tom slově se mi sevřelo hrdlo. Sama jsem hořce poznala cenu toho, když se člověk snaží něco odčinit, i jak žalostně nemožné to je.

Když zemřela Greta, myslela jsem si, že je to moje vina, a snažila se to *odčinit*. Teď už jsem ale chápala, že jsem neznala ani pravidla hry, do které jsem byla zatažena, ani všechny hráče – třeba ty zrádce u nás v Cívce. Moje snaha o odčinění nic nezměnila. Lži se proplétaly dál a dál, žily svým životem. Jako ty Kadenovy.

„Lhal jsi mi, že se řeka nedá nijak přejít,“ ozvala jsem se. „Celou dobu tam byla ta lávka.“

„Ano. Šest kilometrů severně od Mlžné brány. Už tam není. Zbořili jsme ji.“

Šest kilometrů? To jsme mohli ujít pěšky.

Opřela jsem se zády o kámen za sebou. „A jakou prohnanou historiku by sis vymyslel, abys je přiměl ušetřit vaše životy? Určitě byla skvělá. V klamání druhých jsi mistr.“

Prohlížel si mě hnědýma očima, temnýma a hlubokýma jako noc. „Ne,“ odpověděl. „Už ne. Titul mistra v tomhle oboru patří tobě.“

Odvrátila jsem se od něj. Klidně bych se s tímhle titulem smířila, kdyby mi pomohl získat, co jsem chtěla. Dívala jsem se, jak po oce-li kordu tančí odlesky plamenů. Obě jeho hrany mi připadaly stejně ostré a lesklé. „Dělala jsem, co jsem musela.“

„Všechno, co jsi mi říkala – všechno to jsi *musela*?“

Postavila jsem se, kord pořád v ruce. Nehodlala jsem se nechat zatáhnout do dohadování o vině. „Kdo tě poslal, Kadene?“ zeptala jsem se. „Proč jsi tady? Byl to Malich?“

Na rtech se mu míhnul znechucený úšklebek.

„Odpověz,“ pobídla jsem ho.

„Jestli sis toho nevšimla, Lio, tam na terase jsme proti sobě měli silnou přesilu. Tak tak jsme vyvázli živí. Faiwell padl. I ti strážní, kteří bojovali na naší straně. S Grizem jsme si prosekali cestu k bráně v nejnižším patře a zajistili ji za sebou závorou. Pak jsme se tři dny skrývali v různých opuštěných chodbách. Když nás nemohli najít, předpokládali, že jsme utekli na dalším voru.“

„A jak víš, co předpokládali? Nebo že za námi vyslali pronásledovatele?“

„Jedna z chodeb, kde jsme se schovávali, byla blízko Svatyně. Slyšeli jsme Komizara křičet rozkazy. Jeden z nich byl najít tě.“

Kolena se mi proměnila v bláto. Zírala jsem na Kadena. Jeskyně kolem nás se naplnila vířícími stíny. „Ale ten je mrtvý.“

„Teď už možná je. Byl slabý, ale Ulrix mu zavolał léčitele. Snažili se mu pomoci.“

Nohy se pode mnou podlomily a svezla jsem se z kamene na zem. Viděla jsem, jak se do mě zavrtávají Komizarovy oči. Oči draka, který odmítá zemřít. *Ještě nejsem mrtvý.*

„Lio,“ zašeptal Kaden, „rozvaž mě. Jen tak ti můžu pomoci.“ Posunul se ke mně blíž, až se naše kolena skoro dotýkala.

Snažila jsem se soustředit, ale cítila jsem jen krev, která tekla po terase, viděla lesk v Asteřiných očích, slyšela skandování davu, cítila ledový jílec nože, který jsem vytrhla z pochvy. Ten den znovu ožil, čas se zacyklil. Zase jsem cítila nevěru k těm vteřinám, které všechno změnilo, viděla Komizara zhrouceného na zem, zalila mě má naivní naděje, že všechno bude zase v pořádku.

Na jazyku jsem měla slova suchá jako křída. Polkla jsem, pokusila se najít nějaké sliny, a když se mi to podařilo, ochraptěle jsem zašeptala: „Co se stalo s ostatními, Kadene? S Calanthou, Effierou, sloužícími...“ Vypravila jsem ze sebe dalších pět nebo šest jmen těch, kteří se mnou soucítili, kteří mě sledovali očima plnými naděje. Čekali ode mě něco, co jsem jim nedokázala dát. Slib, který nikdo nevyplnil.

Kaden se zamračil. „Většina je nejspíš po smrti. Ty klany, které se na náměstí radovaly z tvého činu, utrpěly velké ztráty. Jako varování. Nevím přesně kolik, ale nejmín sto lidí bylo popraveno. Všichni z Asteřina klanu, i Effiera.“

V hlavě mi divoce vířily myšlenky. „Co Yvet a Zekiah?“ Ani jsem nevěděla, jestli chci opravdu slyšet odpověď. „A Eben?“

„Nevím.“ Tón jeho hlasu mi ale ponechával jen málo naděje. Podíval se mi do klína, kde pořád ležel kord.

Nějaká moje část ho chtěla rozvázat, uvěřit každému slovu, které mi řekl. Že je tady jen proto, aby nám pomohl uniknout. Jenže Rafeova verze se od Kadenovy lišila. Rafe viděl, že je Komizar mrtvý. Řekl Svenovi, že viděl, jak táhnou pryč jeho tělo.

Prostor se zachvěl mohutným výkřikem. Slyšela jsem Svenovo zaklení a jeho hulákání na ostatní, ať Grize pořádně drží. Polekaní ptáci,

kteří hnízdili v patrech nad námi, vzléli do vzduchu a zasypali nás kamennou drtí.

Kaden vzhlédl, jako by se nad námi mohlo skrývat něco horšího než ptáci. „Rozvaž mě, Lio. Než bude pozdě. Přísahám, že nelžu.“

Postavila jsem se a oprášila si kalhoty. V hrudi jsem ucítila známou bolest. *Venda je vždycky na prvním místě.* Jeho dávno vyřčená slova mě znovu palčivě zasáhla. Pokud něco myslel Kaden naprosto vážně, věděla jsem, že je to tohle.

Zvedla jsem kord a přitiskla ho ostrím k jeho krku. „Možná jsi mi zachránil život, ale nikdy sis nezískal mou důvěru. Záleží mi na těch mužích, kteří mě doprovázejí. Nechci je ohrozit.“

Oči mu zaplály rozčilením. Všechno teď bylo jinak. V sázce bylo mnohem víc než můj život a jeho záchrana. Byli to všichni v Morrighanu, které jsem milovala. Všichni ve Vendě, na nichž mi záleželo. A každý z mužů mého doprovodu. Ti lidé se mísili do každé mé úvahy, do každého pohybu, který jsem udělala.

On na ně musí myslet taky. Musí mu na nich záležet stejně jako mně. Venda už pro něj nesmí být na prvním místě. Ani já to být nesmím.

Ležela jsem schoulená v Rafeově náruči. Vyčerpání nás přemohlo oba. Znovu jsem se ho ptala na Komizara, vylíčila mu, co jsem se do slechla od Kadena. Rafe mě ujistil, abych si nedělala starosti, že Komizar je mrtvý. Tentokrát jsem ale viděla zaváhání, než odpověděl, sklopení řas, když se nadechoval, povolení dolní čelisti, nepatrnou odmlku, než promluvil – a věděla jsem to, co jsem potřebovala. Lže mi. Nevěděla jsem, jestli na něj mám mít vztek, nebo mu být vděčná. Chápala jsem, že se jen snaží utišit moje obavy, ale já se nechtěla nechat ukonejšit. Chtěla jsem být připravená. Nezačala jsem se kvůli tomu hádat, protože odpočinek byl pro naše přežití zásadní. A Rafeovy oči byly temné vyčerpáním.

Uložili jsme se v zákoutí ruiny, které nám poskytovalo jen malé soukromí. Od ostatních a záře ohně nás dělilo jen pár zřícených kamenných desek. První hlídku měl Orrin. Slyšela jsem ho, jak přechází

po štěrku jen pár metrů od nás. Možná jeho pozornost zaujalo šramocenění ptáků v hnízdech vysoko nad námi, nebo vzdálené vlčí vytí. Anebo byl tak ostražitý kvůli tomu, že mezi námi spí zabiják. Snad proto nemohl zamhouřit oko nikdo z nás.

Jedině Griz se ponořil do hluboké dřímoty, odplul do světa pochmurných snů. Tavish prohlásil, že jestli Griz vydrží do rána, má naději. Nic víc pro něj nikdo z nás udělat nemohl.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

KADEN

Orrinovo přecházení mě dohánělo k šílenství. Křupání jeho podrážek mi znemožňovalo slyšet cokoli jiného. Věci, které jsem potřeboval slyšet. Překulil jsem se na bok a pokusil se nahmatat provaz kolem svých nohou, ale nemohl jsem na uzly dosáhnout. Rameno mě bolelo, jak jsem už hodiny ležel ve stejné poloze.

Když jsem Lie pověděl o Komizarovi, na chvíli jsem myslel, že mě rozváže. Viděl jsem ten boj v jejích očích, viděl jsem, jak se náš vztah zase probouzí. Ale pak spadla mříž. Tohle byla tvrdší Lia, než jakou jsem znal, prudká a nesmlouvavá. Věděl jsem ale, co za to může.

Jaké to je?

Provaz se mi zarýval do zápěstí. Znecitlivěl mi kotníky.

Důvěrně známé, chtěl jsem jí odpovědět. *Být vězeň je důvěrně známý pocit.*

Nic jiného jsem nebyl. Moje minulost na mě teď doléhala stejně, jako když jsem byl dítě s omezenými možnostmi a v omezeném prostoru. Můj život byl utkaný ze lží od chvíle, kdy jsem se narodil.

Jaké to je?

Únavné. Už jsem těch lží měl dost.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Konec byl na dohled. Přímo před námi klesaly poslední z kopců a staré trosky splývaly se zemí. Majestátnost světa Předků se znovu skláněla před časem, který se stal konečným vítězem. I když nám množství zřícenin poskytovalo cenná přístřeší, byla jsem ráda, že před sebou vidím zase otevřenou travnatou pláň, teď v zimě zažloutlou. Údolí se klikatilo mnohem dál, než jsem čekala, ale možná mi cesta připadala tak dlouhá kvůli mým společníkům. Rafe a Kaden spolu už sice nemluvili, ale cítila jsem, jak do sebe narážejí jejich temné pohledy jako ostří kordů.

Těžko by někdo našel nesourodější trojici jezdců, než jsme byli my: korunní princ Dalbrecku, zabiják z Vendy a uprchlá princezna z Morrighanu. Synové a dcera tří království, z nichž každé se snažilo získat převahu nad zbylými dvěma. Kdyby to nebylo tak ubohé, zaklonila bych hlavu a nahlas se smála ironii toho všeho. Ať už doma v citadele, nebo venku v pustině, pořád jsem zřejmě musela být uprostřed znesvářených stran.

Griz nejenže přežil první noc, ale probudil se hladový. Tavish mlčel, ale viděla jsem jeho úlevu. Nejspíš se mu i vrátila trocha ztracené hrdosti. Griz den za dnem sílil a teď, po pouhých třech dnech, měl zase zrůžovělou pokožku a horečka ustoupila. Tavish se mě vyptal na odvar z thannisu, kterým jsem Grizovi denně omývala ránu. Pověděla jsme mu všechno, co jsem o té rudé bylince věděla, i o krátké smrtící

fázi zlatých květů, když se vysemeňuje. Vzal si váček, který jsem mu podala, a poznamenal, že jestli najde nějaké zlaté květy, rozhodně se jim vyhne. Griz mu doporučil, aby si nedělal starosti, že tady žádný thannis neroste. Jen ve Vendě. Zalitovala jsem, že nemáme žádné zlaté kvítky, už jen proto, abych thannis vysela v Berdině zahrádce.

Kaden získal konečně svolení jet na koni. Ruce měl pořád svázané, ale teď už aspoň před sebou. Oddíl našich pronásledovatelů, o kterém mluvil, se ještě neukázal, ale ta možnost nás všechny držela ve střehu. Já Kadenovu příběhu věřila a byla jsem si jistá, že ostatní taky, i když Rafe by nic takového nepřiznal. Ovšem přiznáním bylo už to, že dovolil jet Kadenovi na koni. Chtěl se co nejrychleji dostat do bezpečí pevnosti. Když jsme ráno balili tábor, odhadl to na pouhý půlden cesty. Sven souhlasil.

Naším nejbližším bezpečným útočištěm byla pevnost Marabella, pojmenovaná po jedné z jejich dávných královen. Rafe tvrdil, že je v ní kolem čtyř stovek vojáků a dá se snadno bránit. Až tam dojedeme, můžeme si odpočinout, doplnit zásoby, vyměnit koně a pokračovat v cestě s doprovodem dalších vojáků. Pokud by byl Komizar mrtvý, nemusela bych okamžitě do Civiky, ale když se tu teď objevila sebenepatrnější možnost, že je naživu a mohl by uskutečnit svoje plány na vyhlazení Morrighanu, naléhavost toho úkolu se znovu vynořila. Musela jsem varovat Morrighan nejen před Komizarem, ale i před zrádci, kteří mu pomáhají.

Rafe se napil z polní lahve. „Nezapomínej pořádně pít, Lio.“ Vůbec neodpočíval, nevěděla jsem ani, jestli si během uplynulých nocí zdřímnul. Sebetišší zvuk ho vždycky probral. S Kadenem a Grizem v našem středu měl jenom víc důvodů ke starostem a ve tváři se mu zračilo vyčerpání. Potřeboval se pořádně vyspat, v bezpečí, kdy by mu pořád na ramenou neležely obavy o všechny ostatní. Otočil se ke mně a nečekaně se usmál, jako by vycítil, že ho pozoruju. „Už jsme skoro tam.“ Jeho ledově modré oči na mě prodlávaly a roznítily oheň, který se mi šířil z břicha až k palcům u nohou. Pak se zdráhavě zase obrátil na cestu před námi, jeho ostražitost se vrátila. Ještě tam nejsme. Pozoroval cestu a mluvil dál: „Nejdřív ze všeho si dám pořádnou horkou koupel – a pak spálím ty špinavé barbarské šaty.“

Slyšela jsem, jak se Kaden zuřivě nadechl.

Za námi probíhal živý hovor o vyhlídkách na pobyt v pevnosti. „Já se ze všeho nejdřív podívám na zoubek zásobám pálenky plukovníka Bodeena,“ plánoval si Sven vesele, jako by už cítil štiplavě povzbuzující chuť kořalky v krku.

„Dám si pár skleniček s tebou,“ přidal se Griz.

„A spizírny má Bodeen taky vždycky naplněné,“ ozval se pochvalně Orrin.

„Možná jsou ty šaty barbarské, ale posloužily ti dobře,“ střelil Kaden po Rafeovi. „Můžeš být rád, že jsi je dostal.“

Rafe se po něm přes rameno chladně ohlédl. „Byl jsem rád,“ přitupil. „Stejně jako ty můžeš být rád, že jsem ti tam při souboji v Síni Svatyně neuseknul hlavu.“

Kaden mu odpověděl jen zuřivým mlčením.

Pak mi ale došlo, že podivné pochmurné ticho panuje *všude*. Konečky prstů mě zabrněly. Do spánků se mi nahrnula krev. Otočila jsem hlavu a zaposlouchala se. Odkudsi z dálky jsem uslyšela spokojené zvířecí zabručení. *Patříte nám*. Podívala jsem se na Rafea. Pohyby kolem mě zpomalily. Chloupky na krku se mi zježily.

„Stůjte,“ pronesla jsem tiše.

Rafe přitáhl koni uzdu. Oči mu okamžitě zaostřily, zpozorněly. „Počkejte,“ vyzval ostatní.

Naše osmičlenná skupinka se nejistě shlukla dohromady v napjatém tichu. Osm párů očí zkoumalo blízké trosky a úzké prostory mezi nimi. Nic se ani nepohnulo.

Zavrtěla jsem hlavou a pomyslela si, že ostatní zbytečně lekám. Všichni jsme byli podráždění. A unavení.

Náhle vzduch prořízlo ostré zavytí.

Otočili jsme se za sebe, naši koně poskakovali a vzpínali se, aby v úzkém kruhu získali dost místa k obratu. Na konci dlouhé cesty, kterou jsme přijeli, stáli čtyři jezdci v pravidelných rozestupech. Jako by jeli na přehlídku. Nebo jako by se chystali zaútočit.

„Rahtan,“ ozval se Kaden. „Už jsou tady.“

Ti čtyři byli příliš daleko, než aby se dalo rozeznat, kdo jsou. Očividně ale chtěli, abychom je viděli.

„Jen čtyři?“ zeptal se Rafe.

„Bude jich tu víc. Někde.“

Orrin a Jeb vytáhli z ruksaků luky. Rafe a Sven pomalu tasili kordy. Odhrnula jsem si plášť a tasila kord i nůž. „Proč tam jen tak sedí?“

Ozval se další pronikavý výkřik, který se odrážel od trosek budov a z něhož mi naskočila husí kůže na předloktí. Otočili jsme se na druhou stranu a spatřili zrcadlový odraz toho, co bylo za námi. Šest jezdců, ale mnohem blíž. I oni seděli v sedlech jako sochy, chladní a nehybní a rozestavení tak, aby přes ně nemohlo nic projít.

„Zatraceně,“ zamumlal Sven.

„Rozvažte mě,“ zašeptal Kaden. „Hned.“

„Co chtějí?“ zeptal se Rafe.

„Jí,“ odpověděl Griz.

„Radši by ji zajali živou, než aby museli vézt zpátky její mrtvolu,“ vysvětloval Kaden. „Dávají vám šanci vydat ji, než nás pozabíjejí.“

„Za předpokladu, že prohrajeme,“ zavrčel Orrin.

Byl to celkem oprávněný předpoklad. U dvou jezdců jsem rozeznala dlouhé bílé vlasy. Trahern a Ivar, nejkrutější z Rahtanu. Byli jsme v menšině, deset zdravých, po zuby ozbrojených mužů proti nám osmi, kde byli tři ranění – včetně mě.

Rafe se rozhlédl na obě strany, zadíval se na pobořené zbytky staveb, ale očividně se k žádné ruině nedalo dostat dost rychle a nebyla dost zachovalá, aby nám poskytla obrannou výhodu.

„Jestli se pohnete, okamžitě zaútočí,“ varoval nás Kaden.

„Ještě něco, co bychom měli vědět?“ vyjel na něj Rafe.

„Nemáte moc času. Vědí, že se radíme.“

„Klíčová formace,“ zavelel tichým tlumeným hlasem Rafe. „Nejdřív napadneme těch šest, pak se mnou Jeb a Tavish zaútočí na zadní voj. Až dám povel. Grizi, na můj signál přesekni Kadenovi pouta.“

„Orrin vpravo,“ určil Tavish. „Jeb vlevo.“

Koně přešlapovali, cítili nebezpečí.

„Držte je v klidu,“ zašeptal Sven.

Jejich parta pracovala jako výkonný stroj. Vyměnili si ještě pár slov a nespouštěli přitom zrak z gardistů Rahtanu na obou stranách.

Rafe se nakonec otočil ke mně. Jeho vyčerpání zmizelo, v očích mu svítila bojovnost. „Lio, udělej divadlo z toho, že odkládáš zbraň. Vyjeď k nim, jako by ses jim chtěla vzdát.“ Otočil se na jezdce za námi, pak zase ke mně. „Pomalů. Předjed' nás o pět délek, ne víc. Rozumíš? Pak se zastav.“ Jeho oči se upřely do mých a zůstaly tam o zlomek vteřiny déle, než kolik nám nedostatek času dovoloval. *Věř mi. Dobře to dopadne. Miluju tě.* V jeho očích zářily stovky věcí, které neměl čas vyslovit.

Přikývla jsem a vyjela. Čas se zahustil, každý dopad kopyt se rozléhal s ozvěnou, jedna koňská délka byla jako jeden kilometr. Upírala jsem pohled na příslušníky Rahtanu před námi, jako by je to mohlo udržet na místě. Nehýbali se, čekali, až dojeď až k nim. Ano, byli tam Trahern a Iver, ale teď už jsem poznávala i Barucha, Ferrise a Ghiera – předtím to byli jen krutí strážníci, ale teď je zřejmě povýšili na gardisty Rahtanu. Šestého jsem neznala, ale Malich mezi nimi nebyl. Když tu není, možná už vládne Vendě. Zastrčila jsem kord do pochvy, jak mi nařídil Rafe, ale nuž jsem měla dál v ruce, skrytý za hruškou sedla. Dvě délky. Jejich koně netrpělivě přešlapovali. Tři délky. Šestice si mezi sebou vyměnila vítězoslavné pohledy. Čtyři délky. Už jsem byla tak blízko, že jsem jim viděla do obličejů. Ze všech zářilo uspokojení. Trahern mi vyjel vstříc. Další krok. Pět délek. Zastavila jsem koně.

„Pojed' dál, holka!“ zahalekal na mě.

Nehýbala jsem se.

Ve tváři se sotva stačily mihnout pochyby, když se ozval bojový výkřik prince válečníka. Země se zachvěla dusotem kopyt. Kolem mě se míhaly těla a stíny.

Rahtan jím vyrazil naproti s Trahernem v čele. Rafe předjel přede mě, aby ho zarazil. Meče i sekery třesly o sebe. Můj kůň se zmateně zatočil a ucouvl. Pokusila jsem se ho uklidnit. Šípy létaly, jejich hladký svistot mi zpíval do uší. Čtveřice Rahtanu, která byla za námi, se taky rozjela do boje, ale Rafe a Tavish se obrátili proti nim a šípy zasvištěly opačným směrem. Bitva zuřila v kruhu kolem mě. Ze země se zvedala mračna prachu, povětří naplnilo smrtící zvonění oceli. Griz se mocně rozehnal i s tou hroznou ranou v boku a srazil Ivera. Kaden

bojoval vedle něj, poprvé po čtyřech dnech s volnými rukama. Oba byli postříkaní krví, ale netušila jsem, čí krev to je.

Kaden se s koněm stočil, zabil Barucha mocným bodnutím do krku, vytrhnul kord a jediným plynulým pohybem odrazil Ferrisův útok. Ghier se zezadu vrhnul na Svena. Hodila jsem po něm nůž a zasáhla do zezadu do krku. Otočila jsem se, ale vřava zuřila všude kolem. Ohnala jsem se kordem proti gardistovi, který napadl Orrina. Kov se odrazil od jeho koženého brnění, ale rozptýlení stačilo k tomu, aby Orrin získal převahu a skopl ho z koně. Vytrhla jsem z pochvy další nůž, ale vtom jsem od troskek spatřila záblesk. Barva, pohyb – něco upoutalo můj pohled. Útok.

Řítil se ke mně kůň s Ulrixem v sedle.

Zvedla jsem kord, ale to už byl u mě. Jeho kůň bokem narazil do mého, takže moje zvíře se zapotácelo a mně vylétl kord z ruky. Ulrix neustále narážel svým koněm do mého, takže jsem neměla čas se narovnat v sedle nebo se chopit pevně uzdy. Třmeny, naše sedla, všechno se zamotalo a zakleslo do sebe. Svírala jsem pořád v ruce pevně nůž a sekla s ním po Ulrixově paži, ale ostří narazilo jen na kožený chránič zápěstí. Zaútočila jsem na zranitelnější místo, ale zablokoval mou ránu kordem. Druhou rukou mě prudkým pohybem přitáhl k sobě na koně. Hruška jeho sedla mě praštila do žaludku jako rána pěstí, vyrazila mi dech, a znovu a znovu, když jsem nadskakovala ohnutá obličejem dolů po koňském hřbetě. Nemohla jsem dýchat, ale věděla jsem, že mě *odváží pryč. Ztratíme se v troskách.* Snažila jsem se nadechnout, odkulit se stranou, osvobodit ruku, kterou jsem měla uvězněnou pod tělem. Zoufale jsem šátrala po něčem, čím bych ho praštila. Nůž, kde je můj nůž? Vzduch. Potřebuju dýchat. Jeho prsty se mi zapletly do vlasů. „Potřebuju jen tvoji hlavu, princezno. Rozhodni se sama. Přestaň se bránit, nebo o ni přijdeš.“

Zalapala jsem po dechu, který se mi konečně podařilo popadnout, uvolnila si paži zpod těla a v dlani ucítila něco tvrdého a zpoceného. Švihla jsem s ní vzhůru. Odrazil mi paži a nůž vylétl do vzduchu, ale už bylo pozdě. Čepel mu rozsekla kůži od klíční kosti až za ucho a krev vystříkla ven. Ulrix zařval bolestí, jednou rukou mě znehyb-

nil a druhou zvedl kord. Neměla jsem se o co opřít, abych se mohla pohnout, odstrčit se, chránit si krk před smrtící ranou – a pak byl najednou pryč.

Pryč.

Jeho zmrzačené tělo leželo na zemi. Hlava se kutálela po svahu, až narazila na kámen. Rafe mě objel a zastrčil zakrvácený meč do pochvy. Přejel blíž, chytil mě za pas a přitáhl si mě bokem na sedlo. Srdce mu bušilo proti mému rameni.

Prerývaně dýchal námahou z boje. Otočila jsem se na něj. Obličej měl umazaný od krve a potu. Přitáhl mě k sobě a přidržel tak pevně, že jsem mu rozhodně nemohla vyklouznout.

„Jsi v pořádku?“ zašeptal mi do vlasů.

Slova se mi vzpříčila v krku. „Rafe,“ dokázala jsem jen vydechnout.

Pohládl mě po hlavě, po vlasech, dech se mu uklidňoval, jak mě držel u sebe.

„Jsi v pořádku,“ opakoval, už ne jako otázku, spíš jako by ujišťoval sám sebe než mě.

Členové Rahtanu byli po smrti, ale naše skupinka taky utrpěla hodně ran.

Když jsme se dostali zpátky k ostatním, Tavish měl rozseknuté čelo. Mávl nad tím rukou jako nad něčím nepodstatným a ovázal si hlavu pruhem látky, která bránila krvi stékat do očí. Jeb ležel na zemi s mokrým, voskovým obličejem. Srdce se mi sevřelo, ale Kaden mě ujistil, že to není smrtelné. Když Jebova koně zasáhl kord, Jeb spadl na zem a vykloubil si rameno. Zachvěl se, když mu rozřízli košili, aby prohlédli zranění.

„Moje nejoblíbenější košile, vy divoši,“ ozval se a pokusil se o úsměv. Dýchal ale trhaně a ve tváři měl vepsané utrpení.

Klesla jsem na kolena vedle něj a uhladila mu vlasy z čela. „Koupím ti deset nových.“

„Z cruvaského plátna,“ upřesnil. „To je nejjemnější.“

„Budou z cruvaského.“